

เจ้าสาว สโลว์ไลฟ์

นัทริมา

|

เจ้าสาวสโลว์ไลฟ์

นัทริมา

|

"ถ้าเอ๋ยเป็นพี่ปาล เอ๋ยอยากเรียนด้านหัวใจค่ะ"

"ทำไมล่ะ"

"เอ๋ยอยากรู้ว่าก้อนเนื้อเล็กๆ แค่นี้ทำไมถึงสำคัญนัก"

เอ๋ยอยากรู้ว่ามันทำงานยังไง มีกลไกอะไรบ้าง"

"จ๊นก็ตามที่เอ๋ยว่า พี่เรียนผ่าตัดหัวใจแล้วกัน"

"ง่ายๆ แบบนี้เลยหรอคะ"

"อืม ง่ายๆ แบบนี้แหละ"

คำนำ

หลังจากผลงานสุดน่าประทับใจเรื่อง 'เจ้าบ่าวขบวนสุดท้าย' อันเป็นเรื่องราวความรักของหนุ่มสาวที่มีอายุต่างกัน ความแปลกใหม่ของเจ้าบ่าวขบวนสุดท้ายที่นางเอกจากอายุมากกว่าพระเอกได้ออกไปครองใจนักอ่านทุกท่านแล้ว นัทรียาก็อยากที่จะนำเสนอเรื่องราวของนางเอกจากอายุน้อยกว่าพระเอกบ้าง จึงเกิดเป็น 'เจ้าสาวสโลว์ไลฟ์' ที่อยู่ในมือของนักอ่านเล่มนี้ขึ้นมาค่ะ

โดยเจ้าสาวสโลว์ไลฟ์นี่คือเรื่องราวของ 'อิตยา' สาวสโลว์ไลฟ์ที่เรียนจบมัธยมปลายแล้วไม่อยากเรียนต่อ แต่กลับมุ่งมั่นในการทำธุรกิจของตัวเอง ความไม่เป็นไปตามแพตเทิร์นของสังคมทำให้หญิงสาวทั้งโดนดูถูก โดนคำครหา โดนตั้งคำถามมากมาย กับ 'ปาล' แพทย์อินเทิร์นที่มาทำงานใช้ทุนอยู่ ณ โคนเสื้อแผ่นผู้ตกหลุมรักหญิงสาวที่ใช้ชีวิตไม่เป็นไปตามแบบแผนของสังคมคนนี้ แต่ความรักของคนทั้งสองก็ไม่ได้เรียบง่ายราบรื่นดังใจคิด เพราะทั้งคู่มีความแตกต่างกันมากมาย ทั้งสไตล์การใช้ชีวิต ฐานะ และการศึกษา โดยเฉพาะครอบครัวของชายหนุ่มที่คอยกีดกันความรักของแพทย์อนาคตไกล กับหญิงสาวสโลว์ไลฟ์ผู้นี้ในทุกๆ ทาง

ทุกอย่างหลอมรวมจนกลายเป็นอุปสรรคใหญ่ที่ให้นักอ่านทุกท่านได้มาร่วมเอาใจช่วยพระเอกนางเอกคู่นี้ไปด้วยกัน แล้วความรักที่เต็มไปด้วยความแตกต่างในทุกๆ ทางจะเป็นอย่างไร พลิกหน้าถัดไปเพื่อเอาใจช่วยทั้งสองคนไปพร้อมๆ กันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัติ

นักเขียน

'นัทธิดา' หรือนามปากกาเดิมคือ 'นัธ' เริ่มหัดเขียนนิยายจริงจังตอนมัธยมปลายค่ะ จากเขียนเล่นๆ เวียนกับเพื่อนในห้อง ไปๆ มาๆ ก็ปรากฏว่าชอบจริงจัง เลยตั้งใจว่าสักวันจะเป็นนักเขียนให้ได้ ทว่าระยะทางกว่าจะไปถึงเป้าหมายของคนเราไม่เหมือนกัน บางคนอาจจะพุ่งตรงสู่สิ่งที่ฝัน สำหรับนัทธิดาเรียกว่าอ้อมโลก กว่าจะมีนิยายรักเรื่องแรกออกมาก็นานทีเดียวค่ะ

นิยายรักเรื่องแรกคือให้รักเคียงเราค่ะ จากนั้นก็เขียนนิยายรักมาเรื่อยๆ ไล่มาตั้งแต่จับรัยมาซนรัก, หมั้นด้วยใจหมายด้วยรัก, เล่ห์ล้อมรัก, พลอยเหลี่ยมเพชร, กลบุษบา, สาปกานดา, ลูกเบ็ดหินเดอเรลล่า, บุกหล้นมันตรา, เพลิงธูลี, บอสคะ หนูจะไม่ทน!, พรารถนา... คุณอีกสักครั้ง, เจ้าบ่าวขบวนสุดท้าย และเจ้าสาวสโรว์ไลฟ์ที่คุณผู้อ่านถืออยู่นับเป็นเล่มที่ 14 ค่ะ ขอขอบคุณที่ติดตามกันมาอย่างต่อเนื่องนะคะ

เข้ามาพูดคุยทักทายกันได้ที่ Facebook นัทธิดา

<https://www.facebook.com/nutthida.author> ค่ะ

นัทธิดา

แนะนำ ตัวละคร

- पाल ชายหนุ่มรูปร่างสูง มาดขรึม สุขุมลุ่มลึก จากนักศึกษาแพทย์ผู้
คุณหมอรูปลหล่อตึกิริศัลยแพทย์ดัง เขามีนิสัยพูดน้อย เก็บความรู้สึก
และรักเดียวใจเดียว
- อิตยา (เอ๋ย) หญิงสาวร่างเล็กผู้ผันตัวจากแม่ค้าออนไลน์หน้าใสสู่เจ้าของ
ร้านอาหารดังจากเชียงใหม่ เป็นรักแรกและรักเดียวของหมอपाल
มีนิสัยเรียบง่าย ใจเย็น ยังไงก็ได้ ไม่ชอบมีเรื่องกับใคร แต่ก็
ไม่ยอมให้ใครมาหาเรื่องตนเอง
- ทอฝัน คุณหมอสาวหน้าสวย รูปร่างสูงเพรียว หลงรักหมอपालมาตั้งแต่
สมัยเรียน มีนิสัยขี้อัจฉา พร้อมจะทำทุกอย่างเพื่อให้ตนสมหวัง
ในความรัก
- คุณหญิงทิพย์สุตา หญิงวัยกลางคนรูปร่างเพรียว มารดาของหมอपाल และเป็น
แม่สามีจอมเฮี้ยบ มีนิสัยเข้มงวด เจ้าระเบียบ เย่อหยิ่ง และถือทิฐิ

บทนำ

โคกเสือเผ่น คืออำเภอลี้กๆ ที่ 'เขา' มาเป็นหมอใช้ทุนร่วมปีมาแล้ว เธอไม่ชอบเขาตั้งแต่แรกเห็นเพราะความขี้เก๊ก น่าหมั่นไส้ แต่ 'เงิน' ทำให้เราต้องมาเกี่ยวข้องกันจนได้

'ชายยังงี'

เขาถามหน้าตายตอนเจอเธอที่อยู่อู่ซ่อมรถของพ่อ นัยน์ตาคมกริบสีดำจัด หลังแว่นกรอบบางจับจ้องเธอไม่วางตา แม้เธอจะอายุแค่สิบเก้าปี แต่ใครจะรู้รสนิยมทางเพศของผู้ชายบางคนอาจจะชอบ 'กินเต๊ก' ก็ได้

'พูดให้มันดีๆ นะลุง'

'เธอนั่นแหละพูดให้ดีๆ ฉันไม่ได้แก่ขนาดเป็นลุง'

เขาส่งเสียงตุพลางดันแว่นขึ้นกระชับไบหน้าด้วยท่าทีของผู้ทรงภูมิ

'แล้วจู่ๆ หมอपालถามว่าชายยังงีกับผู้หญิง จะให้เอ๋ยคิดเป็นอันไต่ยังงีล่ะ'

ชายหนุ่มเล็กคิ้วละม้ายเพิ่งนึกได้ว่าตนเองประหยัดถ้อยคำเกินไป

'เห็นพยาบาลบอกว่าเธอรับทำปิ่นโตส่งโรง'บาลด้วย'

เขาซูบปลิวโฆษณาเซ็ตปิ่นโตดีลิเวอร์รี่ในมือ

'อ้อ เอ้ยรับ แต่คิวแน่นมาก'

หญิงสาวคุยโว ไม่ใช่ว่าโรงพยาบาลโคเคสือแผ่นไม่มีร้านอาหาร แต่รสชาติอาหารแสนอร่อยของอิตยาดังกระฉ่อนไปทั่วอำเภอโคเคสือแผ่น ทำให้บุคลากรในโรงพยาบาล รวมถึงเจ้าหน้าที่ในที่ว่าการอำเภอล้วนติดอกติดใจ ยอมควักเงินผูกปิ่นโตรายเดือนกับเธอหลายสิบลาย

'ถ้าไม่ว่างก็ไม่ใช่ไร'

หญิงสาวผู้เห็นเงินเป็นศาสดารีบคว้าแขนหมับ

'เดี๋ยวเอ้ยแทรกคิวให้'

แพทย์หนุ่มเล็กคิ้ว นัยน์ตาคมกริบมีประกายขบขันในทำนองว่าเขา 'รู้ทัน' เธอ

แต่อิตยาสั่งดีหน้าไม่รู้ไม่ชี้ เห็นแก่เงินหรือจึงยอมลงให้ เธอชอบเงิน ชอบกรี๊ดเบงก์เหมือนพนักงานธนาคารเวลานับแบงก์ที่เคาน์เตอร์ ชอบมองตัวเลขในบัญชีธนาคารวิ่งขึ้นทุกเดือน มันอุ่นใจดี

'เห็นว่าหมอपालช่วยคนตกทุกข์ได้ยากหรือกะ เนี่ยเอ้ยมีเวดดิ้งลิสต์ตั้งหลายคน แต่เอ้ยแทรกคิวให้หมอपालเป็นพิเศษเลยนะ'

หญิงสาวแสวงงพูดเป็นบุญเป็นคุณ และหลังจากเขาเข้ามาเป็นสมาชิก 'ปิ่นโต' ได้สองเดือน เธอก็อยากทิ้งผมตัวเองนั้ เพราะหมอपालมีกระดาดสอดกลับมาในปิ่นโตให้เธอทุกวัน

'ทำไมไข่ดาวเกรียม บอกแล้วไงว่าเอาแบบไม่สุก... หมูผัดซีอิ้วแข็งไป... ฉันทไม่ชอบไก่ติดกระดูก... ทำไมผสมมันหมูในแฮ่กั้นเยอะขนาดนั้น... ผัดฉ่าอะไรน้ำมันลอยฟ่องขนาดนั้น'

และอะไรต่อมิอะไรอีกมากมายจนอิตยามีมันไส้ อยากฟาดเขาด้วยเงินค่าผูกปิ่นโตนั้กเขี้ยว เจอแบบนี้ทางใครทางมันดีกว่า

'เดือนหน้าเอ้ยต้องแคนเชิลปิ่นโตของหมอपालแล้วนะ คิวเต็ม!'

'ฉันมาก่อน คิวจะเต็มได้ยังไง'

'ก็เอ๊ยทำไมกัน เอ๊ยทำไมแค่นี้สิบคิว ของหมอบาลคิวที่สี่สิบเอ็ด เต็มพอดี'

หมอบาลยกมือกอดอก ก้มหน้ามองหญิงสาวนิ่งๆ ดวงตาสีดำจัด หลังกรอบแวนสีเงินเปล่งประกายวิบวับราวกับมีสายฟ้าพาดพันทันอยู่ในนั้น ครู่หนึ่งเขาจึงเอ่ยเสียงเรียบ

'เธอเรียนจบมัธยมปลายแล้ว ทำไมไม่เรียนต่อ'

'มันชีวิตเอ๊ยไหนคะหมอ'

หมอบาลมองสีหน้าเรียบเฉย 'ไม่ได้สะดุ้งสะเทือนกับคำตอบในเชิงต่อว่านัก

'ฉันหวังดี!'

'เอ๊ยหัวขี้เลื่อย เรียนไปก็เปลืองเงิน เสียเวลาด้วย เอ๊ยทำปิ่นโตขาย แล้วก็ช่วยพ่อดูแลอยู่ดีกว่า'

'เธอควรคิดถึงอนาคตตัวเองบ้าง เธอยังเด็กนะ'

'ก็เอ๊ยสะดวกแบบนี้ี่คะ'

อิตยาคือหญิงสาวผู้มีจิตวิญญาณแห่งผู้ประกอบการ เธอชอบค้าขาย ไม่ได้อยากเรียนต่อเพื่อไปเป็นลูกจ้างใครสักคน

แต่หมอบาลคงไม่เข้าใจจึงมองเธอด้วยสายตาตำหนิก่อนเดินจากไป หลังจากนั้นเราก็ไม่ได้พูดคุยกันอีกเกือบสามเดือน

กระทั่งคืนหนึ่งที่ฝนตกหนัก เขาหลงจากรถจักรยานยนต์ของลุงภารโรง แล้ววิ่งเข้ามาในช่องซุ้มรถของพ่อซึ่งเป็นอาคารกึ่งปูนกึ่งไม้ขนาดสองห้องริมถนนสองเลน

เนื้อตัวของเขาเปียกโชก เส้นผมดกดำลึบแบน หมดสภาพหมอบาลนุ่มสุดหล่อแห่งโคกเสื่อแผ่น

'รถเสิร์ฟไหมครับลุงม'

'ยังเลย เข้ามากินข้าวกินปลาก่อนสิหมอบาล เอ๊ยไปเอาจาน

มาเพิ่มหน่อยลูก'

อิตยาลุกขึ้นจากโต๊ะอาหารอย่างว่องไว พอเธอเดินกลับมาหมอपालก็นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเธอแล้ว แววตาคมกริบยามมองลอดแว่นออกมา นั้นชวนให้เธอรู้สึกวูบวาบแปลกๆ

'กับข้าวง่ายๆ หมอคงทานได้ใช่ไหมคะ'

อิตยาพยายามเบี่ยงเบนความสนใจของเขาจากการวิพากษ์วิจารณ์เธอทางสายตามาหยุดที่อาหารบนโต๊ะ ผัดเผ็ดกบ ผักต้มเคียงน้ำพริกแมงดา และทอดมันปลากรายคืออาหารบนโต๊ะวันนี้

ทุกอย่างสดใหม่และส่งกลิ่นหอมฉุย หมอหนุ่มซึ่งเพิ่งเสร็จงานที่โรงพยาบาลและยังไม่มีอะไรรองท้องจึงพยักหน้า

'หรือจะให้เจ้าเอ๊ยทำอะไรเพิ่มไหม บอกได้ไหมคะ'

'ผมทานได้ครับลูก'

ได้หรือไม่ได้เขาก็เติมข้าวสองจาน โดยมีเธอกับเพื่อนั่งมองตาปริบๆ

'คงจะหิวมากล่ะสิหมอ เมื่อกลางวันไม่ได้ทานหรอ'

'ผมยุ่งนะครับ อาหารที่โรง'บาลก็ไม่ค่อยอร่อย ผมเลยไม่ค่อยทานกลางวัน'

เขาพูดพลางเหลือบมองคนต้นเหตุ แต่เรื่องอะไรจะยอมรับ เธอจึงลอยหน้าลอยตาเสมองทางอื่นแทน

'ช่วงนี้ทำอะไรบ้าง'

หมอपालเปรยขึ้นเมื่ออาสาจะช่วยเธอล้างจาน

เธอไม่ชอบนัยน์ตาดูๆ ที่หมอपालมองมาเหมือนครูฝ่ายปกครองกำลังประเมินว่านักเรียนตัดผมผิดระเบียบหรือเปล่า

'ก็ทำโน่นทำนี่คะ'

'แล้วทำโน่นทำนี่ทำอะไร'

อิตยาซ่อนตามองคนตัวโตละม้ายจะถามว่าต้องการอะไรกันแน่

แล้วเขาก็ไม่ให้เธอรอคำตอบนาน

'แล้วเมื่อไรจะเรียนต่อ'

อิตยาเบะปากด้วยความระอา เจอหน้าที่ไรหมอบาลก็ชอบถามเรื่องนี้

'เมื่อไรก็เมื่อนั้นแหละค่ะหมอ'

'อย่ามากวน นี่ถามดี'

'ก็เอ๊ยไม่ได้อยากเรียนต่อนี่คะ เอ๊ยชอบทำงาน ชอบหาเงินเยอะๆ สนุกดี'

'งานอะไร'

'ก็ทำปิ่นโตขายแล้วก็ช่วยพ่อดูแลอู่ไ้คะ'

เขาเซ็ดจานพลางถอนหายใจ

'มันไม่มั่นคง อะไรๆ ก็เปลี่ยนแปลงได้เสมออะเอ๊ย เธอควรเรียนต่อได้แล้ว ยิ่งนานวันจะยิ่งขี้เกียจ'

เธอขี้เกียจที่ไหนกัน ตื่นตั้งแต่ไก่โหว่ไปตลาดซื้อวัตถุดิบมาปรุงอาหาร ช่วงสายไปโปรษณีย์ เทียงก็ขับกระบะไปส่งปิ่นโตที่โรงพยาบาล แล้วค่อยกลับบ้าน ไม่ได้อยู่บ้านเฉยๆ เสียหน่อย

เดี๋ยวนี้เธอมีลูกค้าเกือบหกสิบรายจนต้องจ้างเด็กข้างบ้านให้มาช่วยเตรียมอาหารและแพ็กของส่งไปรษณีย์ด้วยซ้ำ

'เอ๊ยพูดไปหมอบาลก็ไม่เข้าใจหรอก'

เธอเซ็ดมือกับกางเกงสีส่วนพลางเดินกลับไปหาบิดาที่หน้าบ้าน หมอบาลยื่นคุยโทรศัพท์อยู่ในครัวครู่หนึ่งก่อนเดินตามมาสวมทบ

'รถพอขับได้ไหมครับลุงถม ไม่ถึงกับต้องเพอร์เฟ็กต์ก็ได้ครับ แต่พอขับไปถึงโรง'บาลได้ก็พอครับ'

'ยังขับไม่ได้หรอกหมอ อะไหล่ยังไม่มาส่งเลย ขนส่งมันบอกจะมาวันนี้ก็เลื่อน ผมก็ลืมโทรบอกหมอด้วย เลยเสียเวลากันหมด'

'ถ้างั้นผมขอขี้มรดหมอ'ไซค์ลุงถมสักสองสามชั่วโมงได้ไหมครับ มีเคสด่วน

ที่โรง'บาล เสร็จแล้วเดี๋ยวผมขี่รถกลับมาส่ง'

สายฝนเทกระหน่ำลงมาอาบถนนสายเล็ก ทำให้ชายผิวคล้ำมแดด
หันมามองด้วยสีหน้ากังวล

'ฝนตกหนักแบบนี้ขี่รถเครื่องอันตรายออกหมอบ เดี๋ยวผมขับกระบะ
ไปส่งหมอบแล้วกัน'

ทว่าอิคยากลับมองพายุฝนที่พัดหวิดหวิดด้วยหัวใจบโหวง สังหรณ์
ประหลาดตีกระหน้าในหัวใจจนเธอไม่สบายใจ

'อย่าออกไปเลยพ่อ ให้หมอบปาล์มรถกระบะแทนแล้วกันนะพ่อ'

'นั่นนะสิครับ ผมขับไปเองดีกว่า พอฝนหยุดตกผมค่อยขับมาคืน'

'ไม่ได้หรอก ฝนตกหนักแบบนี้หมอบไม่ชำนาญทาง'

ปาล์มเหลือบมองสีหน้ากังวลของอิคยาก็ยิ่งรู้สึกผิด

'อย่าเลยครับลุงถม ผมอยู่โคกเสือฝนมาปีกว่าแล้ว รู้จักถนนหนทางดี
ผมขอขี่มรตไปแทนดีกว่า ลุงถมจะได้ไม่เสียเวลาขับไปขับกลับ ไว้พรุ่งนี้
ผมขับกระบะมาคืน แล้วถอยเจ้ากระบะของผมนกลับไปแทนดีกว่าครับ'

'รถกระบะมันเกียร์กระปุก หมอบขับแต่เกียร์ออโต้ ไม่ชินมือหรอก
เกิดรถดับกลางสี่แยกละแยะเลย'

'แต่ผมว่า...'

'ถေးหน้าหมอบ ผมขับไปขับกลับแป็บเดียว เอาตามนี้แหละ'

'งั้นเอ๋ยไปด้วย'

'เสียเวลาไปกลับทำไมละเจ้าเอ๋ย ไหนเอ๋ยบอกพ่อว่าวันนี้ยุ่งไม่ใช่
หรือลูก'

อิคยาแหม่ปากอย่างขัดใจ ออเดอร์รอแพ็กส่งอีกเพียบก็จริง แต่อีกใจ
ก็อดห่วงบิดาไม่ได้

'พ่อไปแป็บเดียวก็กลับมาแล้ว เอ๋ยล็อกบ้านให้ดีนะลูก'

เธอวัดดวงคนตัวใหญ่ที่มาก่อความวุ่นวายให้พ่อด้วยสีหน้าฉุนกึก

แต่เมื่อเลี้ยงไม่ได้จึงพยักหน้า ปล่อยให้พ่อขับรถไปส่งหมอบาล
แต่หารู้ไม่ว่าคืนนั้นพ่อจะไม่ได้กลับมาหาเธออีก!

บทที่ 1

พราก

มาทำไม!

อิตยาตั้งใจจะถามผู้ชายตัวโตหน้าตุ๋ แต่ประโยคนั้นไม่ได้ล่วงพ้นริมฝีปากออกไป เธอเพียงแต่ลุกจากหน้ากระดานรูป เดินเลี้ยวออกไปนอกศาลาสวดศพของบิดา ปล่อยให้เรื่องยศ เพื่อนสนิทของเธอส่งรูปให้เขาแทน

ระหว่างนั่งสงบสติอารมณ์ที่ได้ฤกษ์กาลาไม้ ครู่หนึ่งเธอก็รู้สึกถึงเงาทะมึนเคลื่อนมาดบังแสงไฟจากทางด้านหลัง

"เอ๊ย!"

น้ำเสียงทุ้มต่ำดังมาจากผู้ชายตัวโตคล้องเฟือกที่แขนข้างซ้ายและมีผ้าพันแผลพันรอบศีรษะ แต่หญิงสาวไม่ยอมหันกลับไป

"ฉันขอคุยด้วยหน่อยสิ"

อิตยากำมือแน่น หันขวับมองต้นเหตุที่ทำให้พ่อเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ

"ไหว้พ่อเสร็จแล้วก็กลับไปเถอะค่ะ"

ปาลขยับริมฝีปากจะเอ่ยอะไรสักอย่าง แต่พอสบหน้าตาลูกสาวคู่นั้น เขาก็พับความในใจเก็บกลับไป แล้วเปลี่ยนคำถามแทน

"จากนี้เธอจะทำยังไง"

"ก็ไม่ต้องทำอะไร"

"เธอมีญาติที่อื่นแล้ว"

"เอ๋ยมีญาติหรือไม่มีแล้วเกี่ยวกับหมอลูกตรงไหนคะ"

อติชยาประณามคนเจ็บทางสายตา พ่อของเธอตาย แต่เขากลับแค่หัวแตกและกระดูกหัก ดูเหมือนหมอลูกจะอ่านสีหน้าเธอออกเช่นกันจึงก้มหน้ายอมรับ

"ฉันควรเป็นคนที่จะไป ไม่ใช่พ่อของเธอ"

ความเจ็บปวดจากการสูญเสียยังรุ่มโรยอติชยาไม่หยุดตั้งแต่นั้นมารู้ข่าวพ่อ เธอร้องไห้จนหน้าตาหม่นแล้วกลับไป พอตื่นขึ้นมาก็ร้องไห้อีกเป็นเช่นนั้นอยู่เกือบครึ่งค่อนวัน แต่เพราะหน้าที่ของลูกสาวคนเดียวทำให้เธอต้องลุกขึ้นมาดูแลจัดงานศพให้พ่อ เราเหลือกันแค่พ่อลูกเท่านั้น

"หมอลูกมีเรื่องจะพูดแค่นี้ใช่ไหมคะ"

"เอ๋ย..."

"ถ้าหมอลูกหวังให้เอ๋ยบอกว่าไม่เป็นไร เอ๋ยอภัยให้แล้ว เสียใจด้วยค่ะ เอ๋ยทำไม่ได้"

น้ำเสียงของเธอแหบแห้ง ดวงหน้าอิดโรยเหมือนดอกไม้ขาดน้ำ

"เธอไม่ได้นอนเลยใช่ไหม ไม่สบายรีเปล่า"

หมอลูกยื่นมือเข้าไปหมายจะอังหน้าผาก แต่เธอกลับเบี่ยงหน้าหนี

"กลับไปเถอะค่ะหมอลูก ถ้าไม่จำเป็นก็อย่ามาอีก เอ๋ยไม่สะดวกรับแขก"

พูดจบอติชยาก็ก้าวฉับๆ ออกจากใต้ถุนศาลา แต่ยังไม่วายพาลพาลโยนมือไปปิดสวิทช์ไฟ ก่อนก้าวฉับๆ จากไป

ปาลไม่ได้ก้าวออกจากใต้ถุนศาลาในทันที แต่กลับทรุดกายนั่งบนตั่งไม้ตัวเล็ก ครุ่นคิดถึงปัญหาหนักอกท่ามกลางความมืดมิดเพียงลำพัง

เขาที่พ้นจากอุบัติเหตุมาพบว่าลุงถมยาเสียชีวิต แต่ตัวเขากลับบาดเจ็บ
แค่กระดูกหักและศีรษะแตกเท่านั้น

ที่จริงเขาอยากออกจากโรงพยาบาลมาราบขอขมาลุงถมยาที่งานศพ
ตั้งแต่ฟื้น ทว่าแพทย์และพยาบาลต่างไม่ยอมและตัวเขาเองก็ลุกไม่ไหว
เช่นกัน กระทั่งเข้าสู่วันที่สามจึงลากสังขารมาร่วมงานสวดศพจนได้

"เสียไม่ต้องห่วงหรือก งานง่าย ๆ แค่นี้จัดการได้"

เสียงของผู้หญิงคนหนึ่งดึงความสนใจของปาลกลับมาอยู่กับปัจจุบัน
คงเพราะเขานั่งอยู่ในมูมมิด ใครบางคนจึงไม่เห็น แม้เสียงของ
ฝ่ายนั้นค่อนข้างเบา แต่เนื่องจากปาลนั่งอยู่ไม่ไกลเลยได้ยินบทสนทนาไป
โดยปริยาย

"ถ้างพหาหนูเอ๋ยมาหาเสียได้ เสียทุ่มไม่อัน หนี้ที่ติดกันอยู่เสียยกให้
แล้วจะแถมเงินให้อีกก้อนโต"

"นี่งเอ๋ยนี่มันบุญหล่นทับจริงๆ ได้เป็นเมียเสียซ่งแห่งโคกเสื่อแผ่น
นั่งนับเงินสบายไปทั้งชาติ"

"นงก็รู้ว่าเสียเล็งหนูเอ๋ยมานาน ฝิวบาง ตัวเล็กเหมือนตุ๊กตา
สเป็กเสียเลย ติดตรงพ่อกมนั่นแหละ ใจแข็งเหลือเกิน เสียทุ่มเงินเท่าไร
ก็ไม่ยอมทำเดียว"

"ไอ้ถมมันโง่งนะสิเสีย ไม่มีจะแตกอยู่แล้วยังหยิ่งไม่เข้าท่า มันเอาบ้าน
มาจ่านองกับนง ดอกก็ส่งบ้าง ขาดส่งบ้าง คราวนี้แหละนงจะริตเงินจาก
นงเอ๋ยจนหมดตัว ลำพังเด็กใจแตก ไม่เรียนหนังสืออย่างมันจะไปหา
เงินล้านมาจากไหน ถ้ามันไม่ยอมเดือดร้อนก็ต้องยอมเอาตัวแลกอยู่แล้ว
เสียวางใจเถอะ"

"อย่าทำอะไรหนูเอ๋ยรุนแรงนะ เสียไม่ยอมให้หนูเอ๋ยเป็นร่อย"

"นงไม่ตบตีมันหรือกนำเสีย นงรู้ว่าจะกล่อมนงเอ๋ยยังไง มันรู้ว่านง
เป็นญาติคนเดียวของมัน พ่อมันเสียไปคน มันก็หมดที่พึ่ง เสียทำใจรวมๆ"

เตรียมที่หลับที่นอนไว้ให้ดี นางจะส่งนั่งเฝ้าถึงปากเสียเอง"

ปาลมองฝ่าความมืดออกไปเห็นคู่สนทนาเป็นชายวัยกลางคนรูปร่าง
อ้วนตันกับหญิงวัยกลางคนตัวผอมบางสวมเสื้อสีดำพูดคุยกันอย่างสนิทสนม
ทั้งคู่ยังคงสนทนาต่ออย่างออกรสโดยหารู้ไม่ว่ามีใครบางคนล่องรู้แผนการ
เข้าเสียแล้ว

อิตยานั่งซอมนมอเตอร์ไซค์ของเรื่องยศกลับบ้านหลังจากส่งแขกในงาน
เรียบร้อยแล้ว สงสัยเพื่อนสนิทคงกลัวเธอตัดช่องน้อยแต่พอตัว ซ่าตัวตาย
ตามบิดาไปละมั้ง จึงขอพ่อแม่มาอยู่เป็นเพื่อนเธอแทน

"แกกลับไปนอนบ้านหะยะยชี่ ฉันไม่เป็นไรหรอก"

"แกเป็นผู้หญิงอยู่บ้านคนเดียว เกิดคิดสั้นขึ้นมาจะทำไง สามสี่วันมานี้
แกรู้ตัวไหมว่าแกเหมือนศพเดินได้เลยวะ"

"แค่สามสี่วันนี้แหละ ฉันสตรองจะตาย พรุ่งนี้ฉันต้องลุกมาส่งปีนโต
กับแพ็กของชายให้ได้"

"พักบ้างไรบ้างก็ได้แก จะหาเงินไปถึงไหน"

"ถ้าพักนานลูกค้าก็หนีหมดนะสิ กว่าจะหามาได้แต่ละรายเลือดตา
แทบกระเด็น ฉันอยากมีเงินเยอะๆ"

"พ่อแกไม่เหลือเงินก้อนไว้ให้แกบ้างหรือ ฉันมาอยู่ที่ไรก็เห็นรถแน่น
ตลอด"

"พ่อใจอ่อน ไม่คิดเงินคนกันเอง ส่วนลูกค้าขจรพ่อก็คิดไม่แพง
กำไรไม่เท่าไรหรอก"

"ที่จริงถ้าแกเดือดร้อนเรื่องเงินแกบอกฉันได้นะ เตียวฉันไปไถ
พ่อกำนันให้"

"ถ้าจะคบกัน ห้ามพูดเรื่องเงิน ชี้เกี่ยจะทะเลาะอะ"

"เออ ฉันก็ลืมไปว่าคุยกับแม่ค้าเงินล้าน"

อิตายักษ์ก็ตัวแทนคำตอบ นอกจากทำปิ่นโตขายแล้ว เธอยังปรุงวัตถุดิบ จำพวกทอดมันดิบ ปลาแดดเดียว และปลาหมึกต้มหวานส่งขายออนไลน์ จนสร้างรายได้เป็นกอบเป็นกำมาแล้ว

ถ้าจะถามว่าทั้งหมดเริ่มต้นได้อย่างไร ก็คงตั้งแต่แม่เสียเพราะโรคมะเร็งเมื่อหลายปีก่อนล่ะมัง เธอเคยเห็นแม่ทำอาหารขายมาตั้งแต่เล็ก พอมีเวลาว่างก็จะหารายได้เสริมด้วยการนำปลาหรือวัตถุดิบท้องถิ่นมาแปรรูปแล้วขายในตลาด พอโตขึ้นเธอก็เลยทำตาม เพียงแต่ใช้ช่องทางออนไลน์ขายของ ไม่ต้องเสียค่าเช่าแผงเหมือนแม่

พอว่างจากงานในช่วงบ่ายเธอก็จะนั่งชิลตกดปลา จิบกาแฟระป๋อง นั่งห้อยขาอยู่ริมน้ำ ใช้ชีวิตสโลว์ไลฟ์อย่างที่ชอบ

เธอกลายเป็นแกะดำในโคกเสือเผ่น แตกต่างจากมาตรฐานของคนอื่น หากไม่ยากจนขั้นแค้นเกินไปเด็กสาวส่วนใหญ่เมื่อเรียนจบมัธยมปลายแล้วก็ต้องดั้นร่นเรียนต่อมหาวิทยาลัยหรือเรียนสายอาชีพวะ แต่เธอไม่เรียนต่อแล้วตะลอนไปโน่นมานี่ เพราะอยากทำงานหาเงินมากกว่าใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในห้องเรียน

นี่กระมังต้นเหตุที่ทำให้เธอกลายเป็นซี่ปากของบรรดาผู้เฒ่าผู้แก่ในโคกเสือเผ่น ทั้งที่ความจริงแล้วเธอทำทุกอย่างที่ควรจะทำเสร็จตั้งแต่ก่อนป่วยแล้ว หลังจากนั้นเธอจะใช้ชีวิตสโลว์ไลฟ์ ฟังเพลง จิบกาแฟ... มันก็เรื่องของเธอปะ!

มีแค่เรื่องยศ พ่อ และคนใกล้ชิดอีกไม่กี่คนที่เข้าใจความมุ่งมั่นของเธอ ส่วนคนอื่นจะคิดอย่างไรก็เรื่องของพวกเขา เพราะเด็กอินดี้ผู้มีจิตวิญญาณแห่งผู้ประกอบการไม่แคร์คำคนอื่นอยู่แล้ว

"ว่าแต่แกจะเอาไปกับอู่นี้ต่อ" เสียงของเพื่อนจุดความสนใจของเธอกลับมา

"คงขายทิ้ง ลุงกำนันรู้จักเจ้าของอูร์ถใหม่ เครื่องไม้เครื่องมือยังดีอยู่เลย

ฉันขายให้ไม่แพงหรอก"

"แกจะขายทิ้งอู่หรือขายแค่พวกเครื่องมือซ่อมรถ"

"ฉันยังไม่แน่ใจเลย ที่จริงบ้านนี้ก็ใหญ่เกินตัว อาจขายทิ้งหมดเลยก็ได้มั้ง"

"งั้นเดี๋ยวพรุ่งนี้ฉันกลับไปถามพ่อกำนันให้ แต่ถ้าขายทิ้งหมดแล้ว แกจะไปอยู่ไหน"

"ยังไม่รู้เหมือนกันนะแก"

สาวสโลว์ไลฟ์ 'ยังงี้ก็ได้' ยักไหล่ เธอไม่ยึดติดกับอะไรนักหรอก เธออยู่ที่ไหนก็ได้ รู้แต่เพียงว่าชีวิตมันต้องมูฟออนนี่นา

"แกย้ายไปอยู่เชียงใหม่กับฉันไหม เดี่ยวฉันดูบ้านเช่าให้ แกจะได้มีครัวเอาไว้ทำอาหารด้วยง"

"ขอบใจนะแก ตอนนี้ฉันยังโอเคกับที่นี้ แต่ถ้าเปลี่ยนใจแล้วจะบอกแกไปอาบน้ำหะอะ เดี่ยวฉันลงไปแพ็กของส่งลูกค้ำก่อน เกรมาหลายวันส่งช้าแบบนี้คงต้องแถมให้ลูกค้ำหน่อย ไม่งั้นวินแยะ"

"ให้ฉันช่วยไหม"

"ไม่เป็นไร ลือตนี่สั่งไม่เยอะ แกไปอาบน้ำเถอะ เสื่อกับกางเกงพ้ออยู่ในลินชัก แกหยิบไปใช้ได้เลย"

เรื่องยศพยกหน้าหงิกหงัก เดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็หันกลับมา

"วันนี้แกได้คุยกับหมอปาลรีเปล่า"

"นิดนึง"

"แกอย่าโกรธเขามากนั้ล่ะ ฉันได้ยินมาว่าพอเขาพื่นก็ต่อจะลุกมางานลุดมให้ได้ หมอพยาบาลต้องช่วยกันห้ามใหญ่ แล้วสภาพหมอปาลวันนี้ก็ย่าแยะ หัวแตก แขนหัก ไม่รู้ข้างในซ้ำด้วยรีเปล่า ที่แยกว่านั่นคือคนไข้ที่หมอปาลตั้งใจกลับมารักษา ก็เสียแล้วด้วย ศพตั้งในศาลาข้างงานพ้อแกเลย แกคิดดูสิว่าเขาจะโทษตัวเองแคไหน"

อิตยาโคลงศีรษะแล้วเดินจากมา ตอบไม่ถูกเหมือนกันว่าความรู้สึกที่มีต่อผู้ชายคนนั้นเป็นอย่างไรกันแน่ มันสับสนปนเปกันไปหมด

จำได้ว่ากลางดึกคืนเกิดเหตุเธอตื่นมารับสายจากก้านันพุกว่ารถกระบะของพ่อชนกับรถสิบล้อกลางสี่แยกเพราะฝนตกหนักและคนขับสิบล้อเมาเหล้า เธอรู้สึกซาไปหมดทั้งตัว เหมือนฟ้าผ่าลงกลางหัวใจ เธอไม่ได้อยากให้หมอบาลตายตามพ่อ

ก็แค่...ไม่อยากเห็นหน้า!

บทที่ 2

เด็กเลี้ยงแกะ

"ส่งคนไข้เข้ามาเลยครับพี่แม่ว"

"พักหน่อยไหมคะ หมออยู่เวรมาทั้งคืนแล้วนะคะ"

ปาลเงยหน้าขึ้นจากแทมประวัติคนไข้ สบตาบกับมาลัย พยาบาล
วัยกลางคนซึ่งร่วมงานกับเขามาปีกว่า

"ไม่เป็นไรครับ"

"แต่อาการหมอปาลยังไม่หายดีเท่าไร หมอนพกับหมอพลก็อยู่
หมอไปพักเถอะคะ"

"ผมยังไหว มีหมอตตรวจเพิ่มอีกคน คนไข้จะได้ไม่ต้องรอนานไงครับ"

ที่จริงเรื่องอยู่โยงเข้าเวรเป็นเรื่องปกติของแพทย์ใช้ทุนอยู่แล้ว เขา
เคยอยู่โยงเข้าเวรนานสามสิบชั่วโมงมาก่อน แต่ทำงานสิบกว่าชั่วโมง
ไม่ทำให้เขาหมดแรงหรอก

"ผมไปพักก็นอนไม่หลับอยู่ดีครับ ออกตรวจคนไข้ดีกว่า"

ปาลสารภาพอย่างหมดท่า การสูญเสียคนไข้หนึ่งคนกับการเป็นต้นเหตุ
ให้คนตี่ง คนหนึ่งเสียชีวิตในอุบัติเหตุทำให้เขาข่มตาไม่ลง ปิดเปลือกตาที่ไร
ก็คอยแต่นึกถึงภาพเหล่านั้นทุกที

มาลัยมองสีหน้ามอมเศร้าของหมอหนุ่มวัยยี่สิบเจ็ดด้วยความเห็นใจ หมอपालเป็นหมอใช้ทุน ปีนี้เข้าปีที่สามแล้ว ปีแรกหมอपालใช้ทุนที่โรงพยาบาลประจำจังหวัด ปีถัดมาจึงย้ายมาใช้ทุนที่โคกเสื่อแผ่น อำเภอเล็กๆ แห่งหนึ่งในจังหวัดทางภาคอีสาน

โคกเสื่อแผ่นเป็นพื้นที่ค่อนข้างห่างไกลความเจริญ ไม่มีห้างสรรพสินค้า ร้านสะดวกซื้อติดแอร์เย็นฉ่ำมีเพียงแห่งเดียว คนใช้ที่โคกเสื่อแผ่นส่วนใหญ่เป็นชาวบ้านร้านตลาด และเป็นคนใช้จากประเทศเพื่อนบ้านที่ข้ามชายแดนมารักษาอาการเจ็บป่วย

มีแพทย์ประจำอยู่สองคน ที่เหลือเป็นแพทย์ใช้ทุน หากมีอาการป่วยรุนแรงหรือต้องรักษาเฉพาะทางก็ต้องส่งคนใช้ไปยังโรงพยาบาลประจำจังหวัด

นอกจากรูปร่างหน้าตาหล่อเหลา งานหัตถการและการวินิจฉัยอาการคนใช้ของหมอपालก็แม่นยำกับจับวาง ไม่เพียงเท่านั้น คุณหมอสุดหล่อยังสุขภาพรียบร้อย ขยันทำงาน ไม่เคยลา ไม่เคยแฉกแฉก โทรตามเมื่อไรไม่เคยอิดออด หากเป็นไปได้มาลัยก็อยากให้หมอपालประจำที่โคกเสื่อแผ่นเช่นนี้ตลอดไป ดั่งนั้นอะไรที่ทำให้คุณหมอสะดวกสบายขึ้น มาลัยจะไม่ลังเล

"ถ้าวันนี้พี่ยกปืนโตของหนูเอ๋ยให้หมอเลยนะคะ"

รอยยิ้มเบ่งบานบนดวงหน้าหล่อเหลาโดยชายหนุ่มไม่รู้เนื้อรู้ตัว แต่มาลัยมองเห็น

การได้เป็นสมาชิกปืนโตรายเดือนของอิตยากลายเป็นเรื่องที่คุยโวข่มกันได้เลยแล้ว เพราะแค่มีเงินไม่พอ เด็กอินด้อย่างอิตยาไม่เคยง้อใคร บอกบัตมานักต่อนัก หนึ่งในนั้นก็คือหมอपालที่นั่นยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่ตรงหน้าตัวเอง

"แล้วพี่แหมจะทานอะไรล่ะครับ"

"วันนี้ญาติพี่แหมมาค่ะ พี่ก็เลยจะแวมไปทานข้าวกับญาติๆ พี่ยกปืนโต

ให้หมอแล้วกันนะคะ"

"ถ้างั้นก็...ขอบคุณมากครับ"

"เดี๋ยวเที่ยงแล้วพี่บอกให้ห้องพยาบาลหยิบปืนโตไปไว้ในห้องพักแพทย์นะคะ"

"ไม่เป็นไรครับ ผมออกไปปรับเองดีกว่า มีเรื่องจะคุยกับเอ๋ด้วย ยังมีโอพีดี* อีกไหมครับ ส่งเข้ามาได้เลย"

"เดี๋ยวพี่ไปดูให้นะคะ"

มาลัยรับคำแล้วเดินหายออกไป หลังจากนั้นนี่ปาลใช้เวลาตรวจคนไข้ อยู่อีกพักใหญ่ มาลัยก็เหยียมน้ำเข้ามา

"คนไข้หมอปาลหมดแล้วคะ คงมาอีกที่ช่วงบ่ายโน่นแหละ วันนี้มีงานทำบุญใหญ่ในตัวจังหวัด ชาวบ้านคงจะแห่ไปร่วมงาน คนไข้ก็เลยไม่แน่นอย่างที่คิด"

ปกติโรงพยาบาลโคกเสื่อเผ่นมีคนไข้แน่นแม้ในช่วงเที่ยง ทำให้ทีมแพทย์แทบไม่ได้หยุดพัก กว่าจะได้กินข้าวก็ราวบ่ายสองไปแล้ว แต่ก็กินได้ไม่เกินสิบห้านาทีเพราะมักมีเคสฉุกเฉินเข้ามาบ่อยครั้ง นานวันเข้าปาลเลยกลายเป็นคนทานเร็วไปโดยปริยาย

"ถ้างั้นพี่ขอตัวก่อนนะคะ"

"ขอบคุณครับพี่แมว"

ชายหนุ่มเปิดเก๊ะหยิบมือถือขึ้นมาจากมาลัยเดินลับไปแล้ว พบข้อความกับเบอร์ที่ไม่ได้รับนับสิบสายจาก 'นุชนารถ'

'นุชกลับจากอเมริกาแล้วนะคะ อยากเจอหมอจัง'

'หมอจะขึ้นกรุงเทพฯ เมื่อไรคะ เราเจอกันหน่อยดีไหมคะ'

* โอพีดี (OPD) หมายถึงผู้ป่วยนอก คือผู้ป่วยที่รับการรักษาที่คลินิกหรือโรงพยาบาลโดยไม่ต้องนอนพักรักษาตัวในโรงพยาบาล

'นุชคิดถึงหอมนะคะ'

'นุชรู้แล้วว่าหอมดีกับนุชที่สุด'

'ขอโอกาสนุชอีกสักครั้งได้ไหม รักหอมนะคะ'

เขาเพียงกดอ่านข้อความเหล่านั้น แต่ไม่ได้ตอบกลับไป

เมื่อก่อนใครๆ ก็พูดว่าเราสองคนคู่ควรกันราวกับทองไปหยก เขาเป็นเดือน ส่วนเธอเป็นดาว เขาเรียนแพทย์ ส่วนเธอเรียนบริหาร ทั้งสองเจอกันเพราะปาลถูกขอร้องแถมบังคับให้เป็นตัวแทนของคณะร่วมงานประกวดดาวเดือนของมหาวิทยาลัย

เขาเรียนหนัก ไม่มีเวลาไปจีบผู้หญิง หน้าที่นี้จึงตกเป็นของนุชนารถ ครอบครัวยุคใหม่ทั้งสองต่างมีหน้ามีตาในสังคมจึงไม่มีใครคัดค้านการคบหากัน เรารักๆ เลิกๆ กันหลายครั้งแล้ว ครั้งหลังสุดนานหน่อยคือหนึ่งปี และปาลตั้งใจให้เป็นเช่นนั้นตลอดไป เพราะเขาไม่ใช่ของตายที่นุชนารถเบื่อเมื่อรักทิ้งและกลับมาเมื่อไรทางไป

'หอมเห็นคนใช้ดีกว่านุช แล้วนุชผิดตรงไหนที่อยากมีคนอื่นบ้าง หอมไม่เคยรักใคร หอมไม่เข้าใจหรอก'

ปาลรับฟังคำตัดพ้อเงิบๆ และจากมาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ชีวิตเขายุ่งเหยิงเกินกว่าจะเอาเวลาไปหมกมุ่นกับความรัก ทว่านับตั้งแต่ย้ายมาโคกเสือแผ่นดิน เขาคิดว่าตนเองก็เริ่มรู้จักไอ้เจ้า 'ความรัก' นี้ขึ้นมาเหมือนกัน เพราะเด็กกะโปโลที่ชื่อ...อิศยา

เขาเจอเธอครั้งแรกที่หน้าโรงพยาบาล ร่างเล็กบอบบางกำลังแบกเด็กชายร่างใหญ่วัยไม่น่าเกินสิบขวบอยู่บนหลัง ศีรษะของเด็กชายคนนั้นแตก เลือดท่วมหน้าผาก

'เกิดอะไรขึ้นครับ'

'เอ๊ยผิดเอง เอ๊ยขว้างหินไปโดนหัวเด็กคนนี่คะ'

ตอนแรกเขาคิดว่าเธอเป็นเด็กเกเร นิสัยไม่ดี ภายหลังมารู้ต้นสายปลายเหตุจากมาลัยว่าเด็กชายร่างใหญ่กำลังรังแกเด็กในแก๊งอยู่ อิศยาผ่านมาเห็นเข้าจึงช่วยเหลือ แต่ดันพลังมือขว้างก้อนหินถูกศีรษะเด็กชายตัวใหญ่ เธอเลยต้องแบกเด็กคนนี้นำโรงพยาบาลและออกค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมด พร้อมแบกความผิดไว้ที่ตนเองฝ่ายเดียวจนชาวบ้านเก็บไปนิินหาว่าเธอเป็นคนเกเร แต่หญิงสาวก็ไม่คิดแก้ตัว เพราะไม่เช่นนั้นเด็กโคงคนนี้จะถูกพ่อขี้เมาทำร้ายได้

ความประทับใจเล็กๆ ก่อตัวขึ้นเหมือนเชื้อไฟที่พอจุดติดแล้วก็ลุกลามต่อไม่หยุดยั้ง

เขารับรู้เรื่องราวของอิสยาอีกหลายเรื่องจากมาลัย เพราะพยาบาลผู้นี้เป็นเพื่อนของแม่อิสยาซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว บางเรื่องทำให้เขาชื่นชม แต่บางเรื่องก็ทำให้นึกฉงนใจ

'เอ๊ยไม่เรียนหนังสือหรือครับ ผมเห็นตระเวนขับรถส่งปิ่นโตทุกวัน'

'เอ๊ยเรียนจบมัธยมแล้วคะหมอ แต่เห็นว่าอยากทำงาน ไม่อยากเรียนต่อแล้ว'

'แล้วลุงถามว่าอะไรหรือครับ'

'ก็ไม่เห็นว่าอะไรนะคะหมอ'

ปาลย้อนคิ้วกับเหตุผลที่ได้ยิน ดูเหมือนมาลัยจะอ่านความคิดของเขาออก 'เห็นหนูเอ๊ยตะลอนไปทั่ว ไม่เรียนหนังสือต่อแบบนี้ แต่หนูเอ๊ยเป็นเด็กดีนะคะหมอ พี่เห็นมาตั้งแต่ตัวเล็กเท่าเมี่ยง เป็นเด็กขยันขันแข็ง ลู่งานกลับมาบ้านก็ได้ไปเที่ยวเตร่เหมือนพวกเด็กสาวๆ แต่คอยหยิบจับช่วยงานแม่เขาตลอดค่ะ พ่อแม่เสียหนูเอ๊ยก็เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงค้าขายหาเงินมาช่วยผ่อนแรงถมยามัน หนูเอ๊ยไม่ใช่เด็กเกเรใจแตกอย่างที่ชาวบ้านพูดกันหรอกค่ะ เป็นเด็กใช้ได้ดีทีเดียวค่ะ'

ความประทับใจเริ่มบ่มเพาะลงในจิตใจ แต่มันยังไม่อาจแตกหน่อ

ต่อได้เพราะอีกฝ่ายเมินเขาตลอด

'เอ๊ยดูไม่ค่อยชอบขี้หน้าผมนะครับ เจอหน้ากันทีไรก็หน้าหนึ่งตลอด ผมเนี่ยว่าผมทำอะไรผิดเสียอีก'

'เอ๊ยมันเป็นเด็กนิ่งๆ ไม่ใช่คนพูดเก่ง ช่วงประจ้อประแจเหมือนสาวๆ ที่นี้ห rokok ค่ะ มันออกจะ...สมัยนี้เรียกอะไรนะ...ออกติสต์ๆ นะคะหมอ'

คำพูดของมาลัยทำให้เขาอยากรู้จักอิตยามากขึ้น บังเอิญรถมือสองที่เขาซื้อไว้เสียกลางทาง ลุงถมยาผ่านมาเห็นเข้าจึงลากไปที่อยู่ เขาจึงพบเธอบ่อยขึ้นและบ่อยขึ้นจนตัดสินใจสมัครสมาชิกปีนโตดีลีเวอร์ของเธอ

ปาลเคยชินกับการส่งข้อความลงในปีนโตเถาน้อย เขารู้ว่าข้อความเหล่านั้นไม่ได้รีนหูนัก แต่ผู้ชายที่อ้อๆ จีบใครไม่เป็นนี่ก็ออกเพียงแค่นี้จริงๆ

การจีบ 'เด็ก' ยากกว่า 'ผู้ใหญ่' มากนัก โดยเฉพาะเด็กอินดี้ คาดเดาใจยากอย่างอิตยา

ความรักครั้งนี้ถูกปมพะมาส์กระยะ เพียงแต่ไม่อาจเติบโตเบ่งบาน ออกดอกออกผลได้ เพราะจู่ๆ วันหนึ่งเธอก็บอกเลิกสมาชิกปีนโต เขาผิดหวังและเสียใจ ทว่าเขากลับบั้นหน้าตายเหมือนไม่รู้สึกรู้สา แสร้งยกเรื่องการเรียนของเธอขึ้นมาพูด

'เธอควรคิดถึงอนาคตตัวเองบ้าง เธอยังเด็กนะ'

'ก็เอ๊ยสะดวกแบบนี้ค่ะ'

ปาลไม่มีวันได้รับคำตอบจนประสาธแบบนี่จากสาวๆ ที่โคกเสือเผ่นสาวๆ หลายคนที่เขาหาหาพูดจาเสียงอ่อนเสียงหวาน บางคนถึงขั้นต่อคิวเป็นคนป่วยก็มีไม่น้อย

แต่ไม่ใช่อิตยา เธอเหมือนนกน้อยที่โฉบินอย่างอิสระเสรี เธอคงไม่ชอบเด็กเรียนในใส่แว่นที่ใช้ชีวิตกับตำรับตำรามากกว่าห้องทุ่งกว้าง เธอจึงไม่เคยเห็นเขาอยู่ในสายตาเลยสักครั้ง

ปาลกลับมาใช้ชีวิตแห้งเหี่ยวอยู่เป็นเดือนๆ หากไม่ใช่เพราะรถกระบะปอง

ต้องเข้าอุ้งอีกครั้ง เขาคงไม่ได้เจอเธออีก คินนั้นเขาดีใจที่ได้ลิ้มรสอาหารจากมือเธอ ทั้งอร่อยและดีต่อใจ

ทว่าหลังฟื้นจากอุบัติเหตุ เขากลับเสียใจที่ตนเองตั้งต้นจะไปหา ลุงถมยาคินนั้น เขาไม่น่ารีบร้อนออกจากโรงพยาบาล ไม่เช่นนั้นเขาคงไม่พรากชีวิตพ่อของอิตยา และไม่สูญเสียชีวิตคนใช้รายนั้นไป

"พี่แม่วไปไหนคะ"

อิตยาถามหมอบาลหลังก้าวลงจากรถมอเตอร์ไซค์พ่วงข้างซึ่งบรรจูปีนโตหลายสิบเถา เธอรับลูกค้ำมากขึ้นกว่าเดิม แต่กลับคัดชื่อเขาออกจากสมาชิกเนียนะ

หึ ยายเด็กเลี้ยงแกะ!

"พี่แม่วไม่ว่าง ฉันเลยมารับปีนโตแทน วันนี้ทำอะไรกินบ้าง"

"ก็เมนูเดิมๆ แหละคะ"

เธอประหยัดด้วยคำพาลส่งปีนโตให้เขา ก่อนละความสนใจไปยังสมาชิกรายอื่น แต่เขาไม่ได้ก้าวขาจากไปไหน เพียงแต่ยืนมองเธอคุลิกุจอหยิบปีนโตส่งให้สมาชิกรายอื่น กระทั่งครบจึงหันมาสบตาเขา

"หมอบาลมีอะไรจะพูดกับเอ๋ยรีเปล่าคะ"

"ลูกค้ำเยอะขึ้นเหรออ"

"คงงั้นมั้งคะ"

"มีที่ว่างอีกที่ไหม"

เรียวก้าวสวยของอิตยาเลิกขึ้นก่อนส่ายหน้า "เต็มแล้ว!"

เปล่าประโยชน์ที่จะต่อล้อต่อเถียง เธอคงไม่มีวันใส่ชื่อเขาลงไปในสมาชิกปีนโตอีกเป็นแน่

"รถกระบะคันนั้น...ฉันจะซดใช้ให้"

ดวงหน้าเรียวกเล็กเชิดขึ้น นัยน์ตากลมโตเปล่งประกายวาววับราวกับ

คำพูดของเขาไปจี้ใจดำเข้า

"เรื่องนั้นมันแน่นอนอยู่แล้วค่ะ"

"ฉันจะรับผิดชอบ...ทุกอย่าง!"

ปาลหมายถึงทุกอย่าง รวมถึงชีวิตของเธอด้วยหากหญิงสาวยินยอม แต่อิตยากลับเข้าใจไปอีกทาง

"ไว้เอ๊ยจะส่งบิลมาเบิกแล้วกันค่ะ"

ปาลพยักหน้า ไม่กี่ครั้งหรือหกที่เราจะได้คุยกันยาวๆ และเขายังไม่เอ่ยปากให้บทสนทนาจบลงแค่นี้

"เย็นนี้เธอมารับฉันไปทำงาน...ได้ไหม"

อิตยาย่นคิ้วเข้าหากัน จ้องดวงหน้าอิดโรยและสภาพไม่สมประกอบของหมอปาลอย่างเอาเรื่อง

"เราไม่ได้สนิทกันขนาดนั้นค่ะ เพื่อหมอปาลลิ้ม"

บทที่ 3 หนีชีวิต

"สนิทกันนี่ไปถึงจะติดรถไปด้วย... ปรึกษา!"

อิตยาพิมพ์พาดขณะขี่รถเครื่องออกจากที่ว่าการอำเภอเพื่อกลับบ้าน

"เกลียดสิเอ๊ย ทำไมไม่เกลียดเล่า"

เธอย้ำกับตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า หมอपालเป็นต้นเหตุให้พ่อเสียชีวิต ควรเป็นคนที่เธอหมายหัว แต่ความรู้สึกที่มีให้หมอपालกลับแตะไม่ถึง ความชิงชัง อาจอยู่ในระดับ همین ขึ้นหน้ามากกว่า

แล้วเธอก็บิดเรื่องของหมอपालทิ้งไปเมื่อพบผู้เป็นป้านั่งรออยู่ที่ แก้อีม้าหินหน้าบ้าน อิตยาเลียบริดเครื่องจอตริมประตูพลงยกมือไหว้ คนที่พ่อถกมยาบอกว่า เป็นญาติห่างๆ

"ป้านั่งมานานแล้วหรอคะ"

"ก็ใช่ล่ะสิ แยกหายไปไหนมา ฉันโทรหาก็ไม่รับ"

"เอ๊ยขี่รถอยู่ คงไม่ได้ยินมังคะ"

"ไปตะลอนเที่ยวไหนอีกล่ะ ถมยามันเพิ่งจะตายหลัดๆ ศพยังไม่ทันเผาก็เร่ไปทั่วแล้ว"

อิตยาเบะปาก เห็นว่าเป็นญาติหรือกนะ เลยไม่อยากถือสาหาความด้วย

"เอ๋ยไปส่งปิ่นโตคะ"

"แกละทำงานงกๆ ไปถึงไหน ได้สักกี่บาทเชียว"

"ปานงมาถึงนี่ มีอะไรเหรอะคะ"

"ฉันมารอแกละหน่อยๆ ไม่คิดจะเปิดบ้าน หยิบน้ำหยิบทำให้ฉันกินเลยรีไร"

หญิงสาวลอบถอนหายใจ เดินไปปลดล็อกกุญแจก่อนดันประตูบานพับ ออกไปจนสุดทางทั้งสองด้านแล้วเชื่อเชิญผู้เป็นป้าให้เข้ามานั่งในบ้าน

"เดี๋ยวเอ๋ยไปหยิบน้ำมาให้คะ"

อิตายหายไปครู่หนึ่งก็กลับมาพร้อมน้ำเย็นหนึ่งแก้ว นางพะงา ต้มเข้าไปอีกใหญ่ก่อนเข้าประเด็น

"แกลคิดจะเผาศพถมยาเมื่อไร"

"ครบเจ็ดวันก็เผาคะ แล้วค่อยไปลอยอังคาร"

"มีอะไรให้ฉันช่วยกับบอก"

เรียวก็สววยเลิกขึ้น จ้องมองญาติห่างๆ อย่างไม่เชื่อสายตานักเท่าที่เธอรู้จักนางพะงามา อีกฝ่ายไปมาหาสู่บ้านเธอนับครั้งได้ และหากไม่มีผลประโยชน์ผู้หญิงคนนี้ก็ไม่มีวันเอ๋ยปากให้ความช่วยเหลือหรือ

"ขอบคุณคะ ปานงมีเรื่องอะไรจะพูดอีกไหมคะ เอ๋ยต้องไปอาบน้ำ แต่งตัวเตรียมไปงานตอนเย็น"

"มีสิ ไม่งั้นฉันจะถ่อมาหาแกลถึงนี่เหร"

นางพะงากระพือพัดในมือ ลมเย็นพัดจนเส้นผมหยักศกปลิวไสวไปมา

"จากนี้แกลจะทำยังไง"

"ก็ไม่ทำยังไงคะ"

นางพะงาหุบพัด ถลึงตาใส่

"ฉันหมายถึงแกลจะอยู่บ้านนี้ต่อไป ตะลอนๆ ไปทั่ว ไม่เรียนหนังสือ ไม่ทำงานทำการเนี่ยนะ"

"เอ๋ยเป็นแม่ค้าขายของค่ะ"

"ขายของมันจะได้สักกี่น้ำ อาจจะทำพอขายได้ แต่พอใช้หนี้ฉันรีเปลา
แกคงไม่รู้สินะว่าพ่อแกติดหนี้ฉันอยู่"

"เอ๋ยไม่รู้ค่ะ"

ยังมีหนี้อยู่อีกก้อนหรือ!

จำได้ว่าพ่อเคยทะเลาะกับแม่เรื่องนี้ตั้งแต่เธอยังเล็ก ๆ

พ่อเป็นคนซื่อและใจอ่อน ใครมาขอรื้องีบนำตาหน้อยก็หลงเชื่อและ
ให้ยืมเงินโดยง่าย นักซื่อสุดคือค้าประกันเงินกู้ให้เพื่อนเป็นเงินหลักแสน
แต่พ่อเพื่อนหนีไปพ่อจึงต้องแบกหนี้ก้อนนั้นไว้จนมีปากเสียงกับแม่

ลำพังทำอยู่ซ่อมรถก็ไม่พอใช้หนี้ แม่จึงทำข้าวแกงขาย สอนให้เธอ
รู้จักทำมาค้าขายและบริหารเงินในห้างยกย่องตั้งแต่เล็ก หลังแม่จากไปเพราะ
โรคร้าย เธอจึงรับหน้าที่ดูแลพ่อและใช้หนี้ก้อนที่เหลืต่อจากแม่ไป
โดยปริยาย ทว่าการที่พ่อแอบกู้เงินนงพะงาลับหลังอาจทำให้แผนการเงิน
ที่เธอวางไว้นานนับปีพังพินาศ

"พ่อแกเอาบ้านมาค้ำประกันแล้วกู้เงินฉันไปซื้อเครื่องมือในอยู่และ
เอาไปจ่ายค่ารักษาพยาบาลเพื่อนเก่า แก่รู้รีเปลา"

หญิงวัยกลางคนกรีดนิ้วหีบเอกสารสัญญาในกระเป๋าขึ้นมาส่งให้
หญิงสาวหน้าอ่อน อิศยากวาดตาอ่านคร่าว ๆ ก็พบว่ามันคือลายมือ
ของพ่อจริง

พ่อยืมเงินหลักแสนเมื่อสองปีก่อน ดอกเบี้ยสี่สิบเปอร์เซ็นต์ต่อเดือน
ไม่ต้องกดเครื่องคิดเลขเธอก็แทบลมจับ เงินในบัญชีของเธอไม่พอจ่าย
ด้วยซ้ำ

"พ่อติดหนี้ทั้งหมดเท่าไรคะ" หญิงสาวถามเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง

"รวมดอกเบี้ยแล้วก็สามล้านกว่า"

"เอ๋ยมีเงินไม่พอหรือคะ"

เธอเคยคิดว่าตนเองรวยแล้ว แต่ที่ไหนได้ เงินหนึ่งล้านบาทของหญิงสาววัยยี่สิบปีกลับเป็นแค่เศษเงินในสายตาของผู้ใหญ่วัยกลางคน

"ไม่มีก็หามาสิยะ เป็นหนี้ก็ต้องจ่าย อย่าคิดจะเบี้ยวง่าย ๆ ไม่งั้นอย่าหาว่าฉันไม่เตือน"

"เอ๊ยไม่ได้คิดจะเบี้ยวหนี่คะ"

"ไม่เบี้ยวหนี่ แล้วแกคิดจะใช้หนี่ฉันยังง"

"เอ๊ยจะปล่อยขายบ้านคะ"

"หี่ แกคิดว่าบ้านกระจอกๆ หลังนี้มันพอใช้หนี่รึง บ้านเก่าๆ โทมรๆ หลังนี้มากที่สุดก็ได้แค่สองล้าน แกยังเหลือหนี่ต้องจ่ายอีกล้านกว่าบาท ลำพังเด็กอย่างแกจะไปหาเงินมาจากไหน"

อิตยาแม่ริมฝีปากจนเป็นเส้นตรง รู้สึกเหมือนกำลังถูกนางพวงไโล่ต้อนให้จมนม จะมีหลิบไหนที่พอให้เธอชุกกายซ่อนตัวจากป้าใจร้ายไหมนะ

"เอ๊ยอยากขอเวลาบ้านงหน้อยคะ เอ๊ยจะหาเงินมาใช้คืนให้เร็วที่สุด"

"ฉันต้องรีบใช้เงิน ให้เวลาแกได้มากที่สุดก็สามอาทิตย์"

"สามอาทิตย์ไม่น้อยไปหะคะบ้านง หนี่ตั้งเยอะขนาดนั้น"

สีหน้ายุ่งยากใจของหลานสาวจตุรอยยิ้มหยันขึ้นบนดวงหน้าคล้ำแดดของผู้เป็นป้า เสียตายที่อีกฝ่ายไม่เห็น

"ฉันรู้ว่าแกยังเด็ก เรื่องนี้มันเรื่องของผู้ใหญ่ แต่แกเป็นลูกสาวคนเดียวของถมยา หนี่พ่อก็คือหนี่ลูก มันหนี่กันไม่พ่นหะก"

"เอ๊ยเข้าใจคะ เอ๊ยไม่ได้คิดจะเบี้ยวหนี่ แค่ขอเวลามากกว่านี้"

"ฉันบอกแล้วงว่าให้เวลาแกได้มากที่สุดก็สามอาทิตย์ ก็อย่างว่าแหละนะ เด็กอย่างแกจะไปหาเงินสามล้านกว่ามาคืนฉันได้ง เอาอย่างนี้สิ ฉันรู้ว่าว่ามีผู้ใหญ่ใจดีอยากใช้หนี่ให้ แกโอเคไหมละ"

อูตสำหรับซักแม่น้ำร้อยสาย สุดท้ายก็เข้าประเด็นแล้วสินะ

"ใครเหรอะคะ"

"แกจำเสียซังได้ไหม งานสวดศพพ่อแกเมื่อวันก่อนโน้นเสียก็มางานนะ"

ใครบ้างไม่รู้จักเสียซัง เจ้าของโรงสีใหญ่ประจำโคกเสื่อเฟ่น แต่คนหน้าเลือดแบบนั้นยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือคนแปลกหน้า มีหรือจะไม่ต้องการผลตอบแทน

"อ้อ จำได้แล้วคะ เสียซังเป็นพ่อของรุ่นพี่ที่โรงเรียน เสียซังนี้ใจดีนะคะ อุตส่าห์เห็นแก่รุ่นน้องของลูกสาว ยอมใช้หนี้ให้เอ๊ยด้วย"

เธอแสร้งพูดไปคนละทาง ทั้งที่พ่อจะอ่านเกมของผู้เป็นป้าออก

"นี่แหละนะไม่ยอมเรียนหนังสือถึงได้โง่ดักดาน เสียเมตตาแกมากนะเอ๊ย ถึงอยากช่วยให้แกสบาย"

"แลกกับตัวเอ๊ยเหรอะคะ"

"แกก็ไม่งั้นนี่นา ของพรรคนี้มันบอบสลายที่ไหนล่ะ แค่อเอาใจเสียหน่อยก็ปลดหนี้ได้แล้ว เผลออ ถ้าเสียถูกใจ แกไ้ตั้งนับเงินในห้องแอร์ ไม่ต้องตากแดดลำบากสงของด้วย โอกาสงามแบบนี้หาไม่ได้ง่าย ๆ หรือคะ"

"ฝากขอบคุณเสียซังด้วยนะคะ แต่เอ๊ยยังมีลูทางคะ"

"ลูทางอะไรของแก คงไม่ได้คิดจะหนีหรือคะ"

"บ้านเอ๊ยอยู่ที่นี่ เอ๊ยจะไปไหนได้ล่ะป้านาง"

กระนั้นนางพะงาก็ยังไม่ไว้ใจ คิดจะวางตัวลูกน้องสักสองสามคน มาเผ่านังเด็กหน้าอ่อนไว้ก่อนดีกว่า

"แล้วแกจะหาเงินมาใช้หนี้ยังงัย เงินไม่ใช่น้อยๆ"

อิตยาก็ยังมีตแปดด้าน เพียงแต่บอกบัดเรื่องเสียซังไปก่อน เรื่องอื่นค่อยว่ากันทีหลัง ถ้าไปค้นในตู้เสื้อผ้าหรือในกระเป๋างานพ่ออาจจะมึสมุดบัญชีธนาคารหรือเอกสารประกันชีวิตก็ได้ เธอยังไม่ยอมหมดหวังเสียทีเดียว

"ไว้อีกสามอาทิตย์ป้านางค่อยมาเอาคำตอบแล้วกันคะ มีธุระแค่นี้ใช้ไหมคะ เอ๊ยต้องเตรียมตัวไปวัดแล้ว"

นางพะงาฮึดฮัดที่ยังไม่ได้คำตอบจึงผูกคูกั้นยืน สีหน้าบึ้งตึง

"อีกสามอาทิตย์ฉันจะมาเอาคำตอบ แล้วอย่าคิดหนีล่ะ เพราะคนของฉันเฝ้าแอกอยู่"

อิตยาเดินไปส่งนางพะงาที่บ้าน แต่เธอกลับต้องชะงักเพราะผู้ชายร่างสูงใส่แว่นกรอบบางกำลังยืนหน้าตายอยู่ริมประตูบ้าน

"อ้าว หมอपालมาทำไมล่ะ"

นางพะงาถามพลางเหลือบไปทางหลานสาวด้วยสายตาสอดรู้สอดเห็น ถมยาตายไปแล้ว หม่อมสาวอยู่ใกล้กันก็เหมือนน้ำมันใกล้ไฟ ถ้าไม่ยักชวดเงินของเสียซึ่ง ตนคงนั่งนอนใจไม่ได้

"ผมมารับรถที่ซ่อมไว้ครับ"

สีหน้าของนางพะงาดีขึ้นเล็กน้อย "อ้อเหอ ถ้าฉันไปก่อนล่ะอย่าลืมที่คุยกันนะเออ"

"ค่ะ"

หลังจากนางพะงาขึ้นรถจากไปแล้ว อิตยาก็หันมาจ้องชายหนุ่มเขม็ง "รถยังซ่อมไม่เสร็จจะกะหมอปาล อะไหล่มากแล้ว แต่เอ๋ยซ่อมไม่เป็น" "ฉันรู้!"

เขาตอบหน้าตาย สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลงสักนิด มีเพียงดวงตาขำลับคู่หนึ่งที่สะท้อนประกายเห็นใจระคนห่วยโย ทำเอาดวงหน้าใสเห่อร้อน แล้วหัวใจก็เต้นเต้นแรงอีกแฉะ

"เอ๋ยจะโทรหาช่างซ่อมรถในเมืองให้ เขารู้จักพอ น่าจะช่วยดูรถให้หมอปาลได้"

"ฉันไม่ได้มาหาเธอเพราะเรื่องรถ"

"ถ้าฉันเรื่องอะไรล่ะคะ"

"ฉันจะติตรรถไปงานกับเธอด้วย"

อิตยาหน้าเหวอ เขาออกจากโรงพยาบาลเพื่อนั่งรถไปงานศพของพ่อเธอ

เนียนะ จากโรงพยาบาลไปวัดยังใกล้กว่าเสียอีก

"นี่มันป่วยสามกว่า หมอपालไม่ต้องตรวจคนไข้หรอกคะ"

"วันนี้คนไข้หน่อย มีหมออีกสองคนอยู่เวร ฉันทนเลยได้พัก"

"หมอपालก็กลับไปพักสิคะ จะไปงานกับเอี้ยทำไม" อิตยาขมวดคิ้วพยายามคิดหัวแทบแตกว่าหมอपालต้องการอะไรกันแน่ ยัวโมโหกันรีไรง "ถามจริงๆ นะ หมอपालต้องการอะไรจากเอี้ยกันแน่"

"ฉันอยากชดใช้ให้เธอ"

"ชดใช้เรื่องอะไร"

"หนังก่อนนั้น"

อิตยาเม้มปาก เขาคงมาถึงนานแล้วจึงได้ยินเรื่องหนังก่อนโต เธอรู้สึกขอบคุณ แต่อีกใจก็รู้สึกอับอายที่พ่อของเธอโง่เขลา ก่อหนี้ไม่หยุดไม่หย่อน

"มันไม่ใช่เรื่องของหมอ เอี้ยจัดการได้"

"แต่เธอมีเงินไม่พอ" หญิงสาวเม้มปากแทนคำตอบ "เธอจะใช้หนี้ยังไง เวลาแค่สามอาทิตย์ เด็กอย่างเธอจะไปหาเงินตั้งมากมายมาจากไหน"

"เอี้ยก็ยังไม่รู้"

"ถ้าหาเงินไม่ทัน เธอจะยอมเป็นเมียเสียคนนั้นหรือ"

อิตยาสายหน้า แววตาสลดหดหู่จนपालรู้สึกผิดขึ้นมาอีกเท่าตัว

"ให้ฉันช่วยเถอะเอี้ย ฉันผิดต่อเธอและพ่อของเธอมาก"

"หมอपालมาใช้ทุนไม่ใช่หรือ เงินเดือนหมอไม่กี่บาท หมอपालจะเอาเงินล้านพวกนั้นมาจากไหน"

"เรื่องนั้นฉันจัดการเอง ขอแค่เธอตกลง ทุกอย่างจะเรียบร้อย"

เป็นผู้ใหญ่ที่มันตืออย่างนี้เอง พุดถึงเงินล้านราวกับเป็นเงินสิบยี่สิบบาท โตขึ้นเธอจะหาเงินให้ได้เยอะๆ แล้วเอามาปูนอนแทนฟูกเลยเชียวนะ

"หมอपालช่วยเอี้ย แล้วเอี้ยต้องจ่ายอะไรตอบแทนหมอपालรีเป่ละคะ"

เขามองเธอด้วยสายตาลึกลับ ลึกมากเหมือนเดินอยู่ในหลุมดำที่เธอ

มองหาจุดสิ้นสุดไม่เจอ แล้วเต็ก็อย่างเธอก็อ่านความคิดผู้ใหญ่อ่างเขา
ไม่ออกเสียด้วย

"คงมีสินะ เราไม่ได้สนิทกันสักหน่อย หมอपालจะมาช่วยเอ๊ยฟรีๆ
ทำไม"

"เธอวางใจได้ ฉันไม่เคยคิดร้ายกับเธอนะเอ๊ย"

แค่คำพูด ใครจะไปเชื่อ เธอไม่ได้ชื่อเหมือนพ่อสักหน่อย

"เอ๊ยขอบคุณที่หมอपालอยากช่วย แต่เอ๊ยขอหาทางแก้ปัญหาด้วยตัวเอง
ก่อนดีกว่าค่ะ" เธอพูดจบก็ผายมือเข้าไปในบ้าน "ถ้าหมอपालจะไปที่วัด
เข้ามาწေးรอนบ้านก่อนแล้วกันค่ะ เตี้ยวเอ๊ยไปหยิบน้ำเย็นมาให้"

पालเดินตามเข้าไปอย่างว่าง่าย แม้เธอจะพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ
ดวงหน้าไม่ได้สดใสเหมือนที่เคยเห็น แต่ก็ไม่ได้เย็นชาเหมือนวันก่อนโน้น

"เอ๊ยต้มน้ำมะตูมไว้ หมอपालกินเป็นรีเปล่าค่ะ"

เขาพยักหน้า เธอจึงเดินหายเข้าไปในครัวครัวหนึ่งแล้วกลับมาพร้อม
น้ำมะตูมเย็นชื่นใจ มันหวานปลายลิ้นและชานลึกลงไปถึงกลางหัวใจ
เขายิ้มบางๆ แต่ไม่ได้รับรอยยิ้มตอบกลับ

"หมอपालนั่งดูทีวีไปก่อนนะคะ เอ๊ยขอไปแต่งตัวก่อน"

อิตยาไม่ได้รอให้เขาตอบรับก็ผลุนผลันจากไป เขาไม่ได้เปิดทีวี
แต่หยิบตำราแพทย์ซึ่งติดกระเป่าเป็นประจำขึ้นมาอ่านฆ่าเวลา

มารู้ตัวอีกทีก็ตอนที่เธอกระแอมกระไอ เรียกสายตาเขาให้ข้อนขึ้นมอง

อิตยาสวมชุดกระโปรงสีดำเข้ารูป รูปร่างเล็กกะทัดรัดสมตัว ผิวของเธอ
เป็นสีมะพร้าว นัยน์ตากลมโตซ่อนอยู่ใต้แพขนตาอันยาว ไม่ได้หวานซึ่ง
แต่เปล่งประกายคมกล้า

เธอไม่ได้สวยหวานบอบบางราวกับตุ๊กตาเคลือบชั้นดี แต่มีบุคลิก
เชื่อมั่นและแววตากมกล้าเป็นเสน่ห์ที่ยากจะถอนสายตา เสียตายที่เธอ
ไม่เคยเห็นเขาอยู่ในสายตาเลยสักครั้ง

บทที่ 4

บันไดสี่ล้าน

ปาลไม่ได้พบอศิยาอีกเลยนับตั้งแต่กลับจากलयังการลุมภยาที่แม่น้ำเมื่อสองอาทิตย์ก่อน เขามัวแต่ยุ่งกับการรักษาคนไข้ แล้วอศิยาเองก็หายหน้าหายตาไปจากโรงพยาบาล มารู้ข่าวอีกทีก็เพราะได้ยินพยาบาลที่เคาน์เตอร์พูดกันนี่แหละ

"เสียดายเนอะ เอ้ยมันหยุดทำปิ่นโตไปแล้วพี่จะกินอะไรดี ข้าวโรงอาหารรสชาติก็สู้ไม่ได้"

"เอ่ยหาที่פקใหม่ได้ก็คงกลับมาทำอีกครั้ง"

"เกิดอะไรขึ้นหรือครับพี่แม่ว"

ปาลถือวิสาสะแทรกขึ้นกลางวง ทั้งที่ปกติเขาไม่เคยสนใจเรื่องชาวบ้านมาก่อน

"บ้านหนูเอ๋ยกำลังจะโดนยึดนะสิหมอ หนูเอ้ยมันเลยต้องหาที่ใหม่ นั่งง...พี่หมายถึงป่าของเอ้ยนะ เหลือเกินจริงๆ เด็กตาต่างๆ ยังคิดจะขับไล่ไสส่งได้"

"ฉันได้ยินคนลือกันทั้งตลาดเลยนะพี่แม่วว่าถ้าหนูเอ๋ยหาเงินไปคืนไม่ได้ นั่งงจะขายหนูเอ๋ยให้เสียชั่ง"

มาลัยยกมือขึ้นทาบอก "มันเป็นป้าประสาอะไรวะ ไม่สงสารเด็กบ้างรีใจ"

"ป้าอะไรละพี่แมว แค่อุบัติห่างๆ นั่งงมมันเห็นแก่เงินจะตาย แล้วเสียซังแกขึ้นชื่อเรื่องชอบเด็กอยู่แล้ว ฉันเคยเห็นหน้าตอนมาหาหมอที่โรง'บาลแล้วยังขยะแขยงจะแย"

"สงสารหนูเอ๊ยนะคะหมอ"

ชายหนุ่มโคลงศีรษะก่อนเดินแยกออกมาโทรศัพท์ แต่ปลายสายไม่รับ จึงเดินย้อนกลับมาที่เคาน์เตอร์พยาบาลอีกครั้ง

"ผมมีธุระด่วนนะครับพี่แมว ถ้าผมจะขอลาช่วงป่วย แล้วกลับมาตอนเย็น ะ..."

"ได้สิคะหมอपाल มีหมอยู่อีกสองคน แล้วคนไข้ก็หรือมแหม้มแบบนี้ หมอपालไปเถอะคะ"

"ถ้ามีเคสด่วน โทรหาผมได้นะครับ ผมจะรีบกลับมา"

"ตั้งแต่หมอपालอยู่โศกเสื่อแผ่นก็ไม่เคยลาเลย ไปเถอะคะ ทางนี้พี่จัดคิวให้เอง"

"ขอบคุณครับพี่แมว"

पालไม่ได้ขับรถของตน เพราะเพิ่งถอดเฟือกไปเมื่อวันก่อน เขายังไม่สามารถทำหัตถการได้ เพราะมือยังใช้งานไม่ได้ดีนัก ทำได้เพียงวินิจฉัยโรคและจ่ายยาให้คนไข้เท่านั้น นับประสาอะไรกับขับรถ ปาลเลยใช้บริการรถสองแถวที่หน้าโรงพยาบาลมาลงที่หน้าร้านขายของชำ เดินอีกไม่เกินร้อยเมตรก็ถึงบ้านของอิตยา

ตอนที่เขาหยุดยืนหน้าบ้านสองชั้นก็พบว่า มีข้าวของกองพะเนินอยู่หน้าบ้านแล้ว ชายสองคนกำลังก๊อกรุกๆจนพวกอะไหล่รถยนต์และอุปกรณ์งานซ่อมมาขึ้นท้ายรถกระบะ หนึ่งในนั้นคือเจ้าของอู่รถในอำเภอเมืองที่เคยลากรถของเขาไปซ่อมที่อยู่ในเมืองและเพิ่งนำมาจอดคืนที่โรงพยาบาล

เมื่อสองวันก่อน

"เกิดอะไรขึ้นหรือครับลุง"

"เอ๋ยมันชายอะไหล่พวกนี้ให้นะหม่อ ลุงเลยเรียกเต็กมาช่วยขน
 อย่างว่าแหละเนอะ เก็บไว้ก็ไม่ได้ใช้ ลุงขายเอาเงินก้อนไว้ดีกว่า"

"แล้วเอ๋ยอยู่ไหนครับ"

"อยู่ในครัวนะหม่อ มีตู้ระรีเปล่า ลุงไปเรียกให้ไหม"

"ไม่เป็นไรครับ เตี่ยผมเข้าไปหาเอ๋ยเอง"

ปาลถือวิสาสะเดินเข้าบ้านปูนกิ่งไม้หลังกะทัดรัดขนาดสองชั้นซึ่ง
 ดัดแปลงชั้นล่างเป็นอู่ซ่อมรถและชั้นบนเป็นที่พักอาศัย แสงแดดซึ่งส่องผ่าน
 หน้าต่างไม้เข้ามาเผยให้เห็นว่าเฟอร์นิเจอร์และข้าวของเครื่องใช้ภายในบ้าน
 ถูกขนออกไปมากแล้ว ภายในจึงดูโล่งตา

ยกเว้นอุปกรณ์ในครัวที่ยังอยู่ครบ และตอนนี้เจ้าของบ้านกำลังง่วนกับ
 การขย่าวัตถุติดิบในกะละมังสแตนเลสใบโต หญิงสาวหันขวับไปมองเจ้าของ
 ฝีเท้าที่เดินมาจากทางด้านหลัง เธอไม่ได้ยิ้มแต่ก็ไม่ได้ทำหน้าบึ้ง เพียงแต่
 สายตานั้นช่างว่างเปล่า

"มีอะไรรีเปล่าคะหม่อปาล"

อิตยาเห็นว่าชายหนุ่มไม่ได้สวมเสื้อแล้ว มีเพียงรอยแผลแห่งๆ
 บนหน้าผาก จึงขยับไปทางกะละมังสแตนเลสอีกใบที่คว่ำอยู่

"หม่อปาลช่วยหยิบกะละมังใบนั้นให้เอ๋ยหน่อยค่ะ"

ปาลทำตามคำสั่งและถือโอกาสสวมบทลูกมือช่วยเชฟสาวไปในตัว
 เราไม่ได้พูดคุยกะไรนัก เพราะเธอกำลังง่วนอยู่กับการนวดปลากรายสำหรับ
 ทำทอดมันดิบ ดูท่าคงขายดีเพราะคะเนจากปริมาณกะละมังสามใบแล้ว
 น่าจะหลายกิโลกรัม

"ส่งลูกค้าที่ไหนบ้าง"

"ทั่วประเทศนั่นแหละค่ะ"

"ขนาดนั้นเชียวนะ"

"พูดแล้วจะหาว่าคุย เมืองนอกก็เคยสั่งนะ เอ๊ยส่งไปหลายประเทศแล้วด้วยค่ะ"

พอพูดเรื่องการนำมาค้าขายสีหน้าของอิตยาก็ดูสดใสขึ้น ปาลจึงเน้นคุยเรื่องงานของเธอเป็นพิเศษ ครูใหญ่ที่เดียวเธอถึงเพิ่งนึกได้ว่าตนเองชักพูดมากเกินไปแล้ว

"ถามขนาดนี้ หมอपालคิดจะเปิดร้านแข่งกับเอ๊ยเธออะ"

"เวลานอนยังไม่ค่อยมีเลย ฉันไม่แย่งงานเธอหรอกน้า"

เขายิ้มเอ็นดูพาลงีบจมูกเธอเบาๆ แต่อากัปกิริยานั้นกลับทำให้หญิงสาวเบิกตาโพล่งด้วยความตกใจ เราต่างจ้องหน้ากันก่อนจะต่างคนต่างเสมองทางอื่น

"หมอपालไปนั่งเถอะ ยังไม่หายดีไม่ใช่เธออะ"

"ดีขึ้นมากแล้ว ให้ฉันช่วยเถอะ ยังเหลืออีกเยอะไหม"

อิตยาส่ายศีรษะ ก้มหน้าก้มตาทำงานต่อ

"อีกนิดเดียวก็เสร็จแล้วค่ะ หมอपालไปนั่งรอเถอะ เดี๋ยวเอ๊ยไปคุยด้วย"

ปาลอยากเชกกะโหลกตัวเองนักเชียว เขาไม่น่าถือวิสาสะยื่นมือไปบีบจมูกเธอเลย ไม่เช่นนั้นเราคงได้คุยกันอีกยาว เมื่อเห็นว่าเธอเอาแต่ก้มหน้าก้มตาทำงาน เขาก็บ่ายหน้าเดินกลับไปนั่งรอที่โซฟา

"ลุงไปแล้วนะเอ๊ย"

เจ้าของอยู่ช่อมรดชะงอกเข้ามาบอก อิตยาก็โผล่หน้าออกจากครัวแล้วยิ้มให้

"ขอบคุณมากนะจ๊ะลุง"

"มีอะไรให้ลุงช่วยก็โทรมานะเอ๊ย"

"จ๊ะลุง"

"ผมไปก่อนนะหมอ"

"ครับ"

ปาลิยังมีให้ก่อนหยิบตำราแพทย์ขึ้นมาอ่าน ไม่ได้สนใจคำถามในดวงตาของชายสูงวัยว่าเขามาหาอศิยาด้วยฐานะอันใด

หลังจากนั้นเกือบสัปดาห์ที่อศิยากี้เดินออกมาจากครัว สายตาสกับแผ่นหลังกว้างในเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนที่กำลังพึงโซฟาพลาสติกตัวเล็ก ช่วงขายาวแก้ง่ามไขว้ซ้อนกัน บนตักมีตำราแพทย์เล่มโตวางอยู่ เขาขยับตัวเปลี่ยนอิริยาบถ เผยให้เห็นเสี้ยวหน้าด้านข้าง สีหน้าของเขาดูคร่ำเคร่งภายใต้แว่นกรอบบางดูราวกับอาจารย์แพทย์ผู้ทรงภูมิ

เมื่อครู่ตอนยืนนวดเนื้อปลากรายอยู่ในครัวเธอคิดแล้วคิดอีกก็ยังหาคำตอบไม่ได้ว่าคุณหมอสุดหล่อแห่งโคกเสื่อแผ่นมาหาเธอด้วยเหตุใดในเมื่ออัฐิของพ่อก็กลืนหายไปกับแม่น้ำหลายวันแล้ว

ทุกอย่างระหว่างเราจบไปแล้ว เราไม่มีอะไรต้องข้องเกี่ยวกับกันอีก... ไม่ใช่เธอ!

"หมอปาลมีฐานะอะไรจะคุยกับเอ่ยเธอคะ"

อศิยาถามพลางนั่งลงที่โซฟาตัวตรงข้าม ดวงตากลมโตซ้อนมองดวงหน้าหล่อเหลาด้วยเครื่องหมายคำถามตัวโตๆ

"เกิดอะไรขึ้นกับเธอ"

"ก็อย่างที่เห็นแหละคะ บ้านกำลังจะโดนยึด เอ่ยก็แค่ขายของในอยู่อย่างน้อยให้พอได้เงินสักก้อนหนึ่ง ดีกว่าโล่เป็นเศษเหล็กไว้ซังกิโโล"

"แล้วหนี้ส่วนที่เหลือล่ะ เธอหาเงินมาใช้หนี้นี้ได้แล้วหรือ"

"ยังไม่ได้ค่ะ เอ่ยคงปล่อยให้บ้านถูกยึดไป"

"เธอเสียดายบ้านหลังนี้รีเปล่า"

"มันก็แค่เศษอัฐิเศษไม้เอามาก่อรวมกัน พ่อไม่อยู่แล้ว เอ่ยก็ไม่รู้จะเก็บไว้ทำไม"

"แล้วถ้าปล่อยบ้านไป เธอยังเหลือหนี้ก็รีเปล่า"

"เหลืออีกล้านกว่าบาทคะ เอ้ยจะลองคุยกับบ้านอีกที เพื่อแยก
ยอมผ่อนผัน"

ปาลยันคิ้วมองหญิงสาวหน้าใส เอ้ยถามตามตรง

"เธอรู้ใช่ไหมว่าผู้หญิงคนนั้นคิดจะขายเธอให้เสียชั่ง"

แววตาหม่นหมองของอิตยาสร้างความปลอดภัยให้ปาลราวกับมีหอก
แหลมๆ พุ่งทะลุเข้ากลางใจ เขาอยากยื่นมือออกไปกุมมือเล็กจ้อยนั้นไว้
แต่รู้ดีว่าไม่อาจทำตามใจปรารถนา

"เธอยังโกรธฉันอยู่ไหมเอ้ย"

เขาแข็งใจถามออกไปทั้งที่หวาดกลัวคำตอบ ดวงตากลมแปรจ้องเข
นั่งนาน ก่อนเปล่งเสียงราบเรียบทว่าสิ้นสะเทือนหัวใจนัก

"เอ้ยไม่แน่ใจว่าควรโกรธหมอปาลรีเปล่าคะ ใจหนึ่งก็อยากโกรธ
อยากต่อว่า แต่อีกใจก็ไม่โกรธดีกว่า โกรธคนมันต้องใช้พลังงานเยอะ ช่วงนี้
เอ้ยมีเรื่องให้คิดเยอะ เอ้ยเลยไม่อยากเปลืองเซลล์สมอง มันเหนื่อยค่ะ"

เขาคลี่ยิ้มกับคำตอบตรงไปตรงมาสมกับเป็นหญิงสาวโลว์ไลฟ์ผู้
ไม่ถือสาหาความกับใคร

"แต่เอ้ยก็ไม่ลืมน่ายๆ หรอกนะคะ เอ้ยจำได้ทุกอย่าง เพียงแต่
ไม่อยากพูดถึง"

"เธออาจไม่อยากได้ยินคำขอโทษอีก แต่นั่นก็ขอโทษจริงๆ"

อิตยาก็มองมือตัวเองพลางโคลงศีรษะรับรู้

"เอาเป็นว่าเอ้ยรับคำขอโทษแล้ว จากนั้นหมอปาลไม่ต้องคิดมากหรอก
คะ เอ้ยรู้ว่าหมอปาลไม่ได้ตั้งใจให้เกิดเรื่องนี้ หมอปาลพยายามค้ำพ้อแล้ว
แต่พ้อไม่ยอมฟัง แล้วอีกอย่างหมอปาลเองก็เจ็บตัวไม่น้อย"

น้ำเสียงหวานใสแฝงความห่วงใยนั้นทำให้หัวใจของเขาวูบไหว
ความรู้สึกห่วงใยปนหวงแหนเคลือบเข้าครอบงำความคิดจนผลึกคำพูด
ที่นอนเนื่องอยู่ในใจหลุดออกมาจากเรียวปาก

"ให้ฉันช่วยนะเอ๋ย เรื่องนี้หนักหนาเกินกว่าเธอจะแก้ไขได้ ให้โอกาสฉันซัดใช้ความคิดของตัวเองเถอะ"

ดวงตากลมแป้วจับจ้องเขาไม่วางตา ทำให้หัวใจเขาเต้นโครมคราม ไบหน้าหล่อเหลาเห่อร้อน เธอคงไม่รู้ว่าเขาต้องใช้ความพยายามมากแค่ไหนที่จะควบคุมเสียงของตนเองไม่ให้สั่น

"หมอपालไม่ได้ตั้งใจเสียหน่อย เอ๋ยไม่อยากจะให้หมอपालเดือดร้อนกับหน้าที่พอก่อไว้ เอ๋ยเป็นลูกก็ต้องซัดใช้ ไม่ใช่ดึงคนอื่นเข้ามาเดือดร้อนด้วย"

"แต่ฉันเต็มใจช่วยเธอ"

"ทำไมถึงช่วยล่ะคะ มีคนลำบากกว่าเอ๋ยตั้งเยอะแยะ ทำไมต้องเป็นเอ๋ยด้วย"

"เพราะ..."

เป็นใครก็คงสงสัยสินะ เงินล้านไม่ได้หาง่ายๆ สักหน่อย แต่บังเอิญมันไม่เกินกำลังของपालเท่านั้นเอง

"เพราะฉันทำให้เธอตกที่นั่งลำบาก ฉันถึงอยากซัดใช้ให้เธอ คิดเสียว่าฉันเป็นพี่ชายเธอก็ได้"

"แล้วเอ๋ยต้องแลกด้วยอะไรคะ"

คำถามแสนตรงไปตรงมาของอิศยาทำให้पालคลี้อยมกว้าง ดวงตาคมกริบทอดมองเธออ้อยอิ่ง ริมฝีปากหยักสวຍเปล่งเสียงอ่อนโยนออกมา

"แต่งงานกับฉันนะเอ๋ย"

"แต่งงานนี่นะ!" ปาลพยักหน้า "หมอपालอยากให้เอ๋ยคิดว่าหมอपालเป็นพี่ชาย แล้วทำไมต้องจดทะเบียนสมรสด้วยล่ะคะ มันขั้ดๆ กันอยู่รีเปล่า เอ๋ยแต่งงานกับหมอपाल แล้วต่างอะไรกับเป็นเมียเสียซั้งล่ะคะ"

นี่เขาต้องมานั่งเปรียบเทียบตัวเองกับคนแก่ต๊ฒหากลับอย่างเสียซั้งหรือไง เฮอะ!

"ฉันแก่กว่าเธอก็จริง แต่ก็ไม่ถึงสิบปี ตอนนี้นั้นสอด ไม่มีก็กั ไม่ได้คุยกับ

ผู้หญิงคนไหนเลย จะไม่มีใครตราหน้าเธอว่าเธอเป็นเมียหย้อย แย่งฉันมาจากผู้หญิงคนอื่น"

สายตาวาดระแวงของอติยาทำให้ปาลต้องชักแม่น้ำเพิ่ม

"เธอคงรู้ว่าชีวิตหมอลของฉันมันยุ่งมาก ฉันเข้าเวรผลัดกับหมอลอีกสองคน เรื่องไม่ค่อยได้นอนเป็นเรื่องปกติไปแล้ว ฉันคงไม่มีเวลามายุ่งวุ่นวายกับชีวิตเธอนักหรอก"

"หมายถึงแต่งงานแล้วเราจะอยู่กันคนละบ้านหรือคะ"

"ไม่ใช่ เราต้องอยู่บ้านเดียวกันไม่งั้นคนจะสงสัย เพียงแต่...ฉันจะไม่ฝืนใจเธอ"

"หมอลปาลจะไม่แต่ต้องเอ๋ยแม่แต่ปลายก้อย ถ้าเอ๋ยไม่ยินยอม ไซ้ไหมคะ"

"อืม"

"แล้วถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้นระหว่างเราล่ะคะ แบบว่าถ้าเราผลอลมีเซ็กซ์กันล่ะ เอื่อยี่สิบแล้ว ไม่ได้เด็กจนไม่รู้เรื่องพวกนี้หรือคะ ถึงยังงั้นหมอลปาลก็เป็นผู้ชาย"

คำถามแสนตรงไปตรงมาทำให้พวงแก้มของหมอลอเอ๋ยร้อนแสบ

"ฉันก็จะรับผิดชอบเธอในฐานะภรรยา เราจะใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน หากเธอต้องการเช่นนั้น"

คำตอบนั้นทำให้อติยารู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง การใกล้ชิดผู้ชายหน้าขรึมตัวหอม ทำให้เธอใจสั่นเป็นบางครั้ง แต่เธอกับหมอลปาล...จะไปกับรอดจริงๆหรือ

เขาเป็นหมอลฝีมือดี ใครๆ ในโลกเสือเผ่นก็ยกย่องเทิดทูน แต่เธอเรียนจบแค่มัธยมปลาย ในสายตาวาบ้านเธอคือเด็กใจแตก ขี้เกียจตัวเป็นขน ใช้ชีวิตไร้แก่นสารไปวันๆ เขาคิดดีแล้วหรือถึงอยากแต่งงานกับเธอ

"ฉันสัญญาว่าจะคุ้มครองเธอแทนลูกธมยา ป้าของเธอจะตะตองเธอ ไม่ได้อีกเพราะเธอเป็นภรรยาของฉันแล้ว หลังจากฉันใช้ทุนจบ ฉันจะหย่าให้ หรือถ้าเธออยากจะทำตามฉันเข้ากรุงเทพฯ ไปเรียนหนังสือต่อ ฉันจะช่วย เป็นธุระจัดแจงให้"

"แล้วถ้าหมอपालใช้ทุนเสร็จ เอ้ยเกิดไม่ยอมหย่าขึ้นมาละคะ"

หัวคิ้วของปาลยื่นเข้าหากัน ประกายความหวังจืดจางขึ้นราวกับ ดอกไม้ไฟที่สวยงามบนท้องฟ้าสีดำ

"ถ้าเธอไม่ยอมหย่า เราก็ใช้ชีวิตคู่กันไป"

"ง่าย ๆ แค่นี้หรือคะ"

"อืม ง่าย ๆ แค่นี้แหละ"

"ถามตรง ๆ นะคะ หมอपालยอมแต่งงาน ยอมใช้หนี้ให้เอ้ย แต่ หมอपालกลับได้ชื่อว่าแต่งงานแล้ว พอหย่ากันก็ได้ชื่อว่าเป็นพ่อม่าย หมอपालทำแบบนี้แล้วจะได้อะไรคะ หมอपालมีแต่ขาดทุนนะคะ"

ความรู้สึกมันดีค่าเป็นกำไรขาดทุนได้เสียที่ไหนกัน แต่ปาลก็ไม่ได้พูด ออกไปให้หญิงสาวรู้ถึงความในใจ เพราะกลัวเธอหวาดระแวงจนไม่ยอม โกลัซติดเขาอีก

"ฉันไม่ได้แต่งฟรีๆ เสียหน่อย ฉันมีเงื่อนไขข้อหนึ่ง"

"เงื่อนไขข้ออะไรคะ"

"เธอส่งปันโตให้ฉันทุกวันได้ไหม"

อศยาหน้าเหวอ เบิกตามองเขาด้วยความงุนงง

"แค่นี้เองหรือคะ"

"อืม แค่นี้แหละ ถือเสียว่าเธอใช้หนี้เงินล้านฉันด้วยอาหารอร่อยๆ แล้วกัน"

"ถามจริงๆ นะ ครอบครัวหมอपालคงรวยมากใช่ไหมคะ"

"ทำไมถามแบบนี้ล่ะ"

"หมอपालพูดเหมือนพวกลูกเศรษฐีในซีรีส์เกาหลีเลยล่ะ นึกจะเปย์อะไรก็เปย์ ไม่ต้องคิดแล้วคิดอีก"

ประกายขบขันเหลืออยู่หลังกรอบแว่นบาง อิศยามักตั้งคำถามให้เขาแปลกใจได้เสมอ

"ฉันดูเหมือนคนพวกนั้นหรือ"

"หมอपालอาจจะไม่ได้ดูไร้สารขนาดนั้น แต่ลुकหมอपालก็ดูไม่ใช่ลูกตาสีตาสาแบบที่เอ่ยเห็นแถวโคกเสือเผ่น"

"ครอบครัวฉัน...ก็เป็นคนธรรมดานั่นแหละ เพียงแต่พออยู่ได้ไม่ถึงกับลำบาก แล้วเงินนี่ก็เป็นเงินเก็บของฉัน ไม่เกี่ยวกับเงินของพ่อแม่"

"แล้วหมอपालจะบอกพ่อแม่ของหมอपालยังไงคะ"

"เรื่องนี้เป็นหน้าที่ของฉันทเอง เธอไม่ต้องกังวลหรอก"

"แล้วเราจะจัดงานแต่งงานรีเปล่าคะ"

หมอपालเลิกคิ้ว คล้ายไม่ได้นึกถึงข้อนี้มาก่อน

"จัดสิ ถ้าเราแค่จดทะเบียนแล้วเธอย้ายมาอยู่บ้านเช่าของฉัน หากวันหนึ่งเราเลิกกันชาวบ้านคงนินทาไม่เลิก จดทะเบียนแล้วจัดงานแต่งงานด้วยก็ดีเหมือนกัน เธอมีญาติที่ไหนอีกไหม ฉันต้องขออนุญาตใครรีเปล่าแบบว่าต้องส่งผู้ใหญ่ไปเจรจาสู่ขอไหม"

"เท่าที่รู้เอ่ยไม่มีญาติเหลือแล้ว ญาติห่างๆ คนเดียวก็ป้านงนั่นแหละ แต่เอ่ยคิดว่าเขาคงไม่ยอมหรอกค่ะ"

"นั่นสิ ฉันตัดช่องทางทำมาหากินป่าเธอนี้นา ถ้าฉันเธอยากแต่งงานไหนล่ะ ต้องดูฤกษ์ไหม ฉันไม่ค่อยรู้เรื่องพวกนี้เท่าไร"

"เอ่ยยังไม่ได้อตอบตกลงสักหน่อย แต่ถามเป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจ"

คำตอบกระเจ้ากระงอนั้นเรียกรอยยิ้มกว้างขึ้นบนดวงหน้าคมสัน

ปาลรู้ดีว่าอศยาไม่มีตัวเลือกมากนักหรอก เขาเป็นตัวเลือกที่ไม่เลว...ไม่ใช่สิ
 เขาคือตัวเลือกที่เธอควรรับคว้าไว้ต่างหาก

บทที่ 5

สมาชิกป่วนโตคนใหม่

"แกกับหมอपालเนี่ยนะ?"

เรื่องยศซึ่งยังอยู่ในช่วงปิดภาคเรียนตั้งแตงกวาออกจากเปลือกตา
หันมองเพื่อนสนิทที่นอนมาส์กหน้าอยู่ข้างกัน

"ตกใจใช่ไหมล่ะ ฉันได้ยินกับหูยังตกใจเลย แกว่าเหมือนละครใหม่"

"ก็เออเนะสิ หมอपालคิดยังไงของเขานะถึงขอเด็กกะโปโลอย่างแก
แต่งงาน สมองกระทบกระเทือนรีเปลา"

อิตยาเบะปาก ตั้งแตงกวาออกพลางถลึงตาใส่เพื่อนสนิท

"ฉันก็ไม่ได้แยะขนาดนั้นปะ"

"แต่แกก็เด็กมากถ้าเทียบกับหมอपाल พวกสาวๆ ในอำเภอยังสวย
กว่าแกอีก หมอपालบอกเหตุผลปะว่าทำไมขอแกแต่งงาน"

"หมอपालบอกว่าอยากชดเชยความผิดที่ทำให้พ่อตาย อยาก
คุ้มครองฉัน แต่ฉันยังไม่ได้ตัดสินใจหรอก แต่งงานกับคนที่ทำให้พ่อตายนะ
ยชชี่ ใครรู้เข้าจะคิดยังไง"

"ปกติแกก็ไม่แคร์คำพูดคนอื่นอยู่แล้วปะ อีกอย่างนะ หมอपालไม่ได้
ทำให้พ่อแกตาย มันเป็นอุบัติเหตุ แกบอกเองไม่ใช่หรอว่าหมอपाल

พยายามปฏิเสธไม่ให้พ่อแก่ไปส่งแล้ว แต่พ่อแกรั้นจะไปส่งให้ได้"

หญิงสาวพยักหน้าหงิกหงัก

"แล้วอีกอย่างนะ ลุงถมปลื้มหมอบาลจะตาย ฉันทเคยไต่ยีนลุงถม
ชมหมอบาลให้พ่อกำนันฟังบ่อยๆ ถ้าลุงถมรู้ว่าแกจะแต่งงานกับหมอบาล
ลุงถมคงเบาใจ ฉันทว่าแกก็รับๆ ไปเหอะ"

"แต่มันเร็วไปไหมแก จู่ๆ ก็ติดหนี้ จู่ๆ หมอบาลก็ขอแต่งงานแลกกับ
ใช้หนี้ให้ แกว่ามันตกลงไหมล่ะ"

"บางที่หมอบาลอาจจะชอบแก แต่ปากแข็ง ไม่กล้าสารภาพ
เลยต้องหาทางมัดมือชกแกด้วยวิธีนี้ปะ"

"จะพูดไรแกเกรงใจหน้าฉันด้วย"

เรื่องยศหัวเราะพริต "ของอย่างนี้นันก็ไม่แนหรือกะ หมอบาล
อาจจะชอบของแปลก"

"มันเชี่ยยากใจ ระดับหมอบาลจะชอบฉันเนี่ยนะ เขาเพอร์เฟ็กต์
ชะขนาดนั้น"

"ก็จริงของแก ฉันทว่าหมอบาลต้องรวยเวอร์อะถึงมีปัญญาช่วยแกใช้หนี้
แต่แกกลับ...คือแกไม่ได้แย่นะเฮ้ย ในสายตาคนรูนราวคราวเดียวกันแก
ก็เก่งแหละ หาเงินล้านได้ตั้งแต่ออนอายุสิบแปด แกทำมาหากินเอง
ไม่ต้องแบมือขอเงินพ่อแม่แล้ว แต่ในสายตาผู้ใหญ่...แกก็ยังเด็กมาก
แล้วก็ดูไม่เป็นโล้เป็นพายเท่าไร"

อิตยาโคลงศีระะรับรู้ ไม่ใช่ไม่เคยไต่ยีนค่านินทาเหล่านั้น แต่เธอ
ไม่เคยสนใจเลยต่างหาก หญิงสาวเป็นคนชัดเจนในตัวเอง รู้ว่าตัวเอง
ต้องการอะไร จึงไม่อยากเสียเวลากับเรื่องราวทางที่ไม่จำเป็น

"เอาเป็นว่าหมอบาลคิดใจไม่รู้ แต่แกนะตกลงรีเปลา"

"ฉันทมีทางเลือกที่ไหนล่ะ ไม่แต่งกับหมอก็เป็นเมียเก็บเสียช้ง"

"แล้วแกชอบหมอบาลรีเปลา"

"ฉันแทบไม่รู้จักเขาเลยนะ โอเค เขาก็หล่อแหละ มันก็เหมือนเวลาเจอดาราล่อๆ ปะ เราก็ปลื้มก็เขินบ้าง แต่มันก็แค่นั้นอะแก"

"เป็นเมียหมอपालก็ไม่แย่นะเอ๊ย หล่อเบอร์นั้น แถมยังสุภาพนุ่มนวล นิสัยดี รักคนไข้ ดึงามขนาดนี้แถมจะหาจากไหนได้อีก แคมจะคิดมากไปทำไม"

"แต่งงานซะว่ะ แกจะไม่ให้ฉันคิดเหนื่อยหรือ ถึงยังไงเขาก็เป็นคนแปลกหน้า ภายนอกหมอपालอาจจะนุ่มนวล แต่เวลาอยู่กันลำพังละ เขาอาจจะ..."

"แกกลัวหมอपालชาติสัตว์ จับแกชิงพืดแล้วปล้ำเธอ"

"คงไม่ถึงขั้นนั้นหรอกมั้ง เขาบอกว่าจะไม่ฝืนใจฉัน"

"แต่ไม่ได้บอกว่าจะไม่ยุ่งกับแกซะใหม่" อิศยาพยักหน้าหงิกหงัก "ถึงขั้นนี้แล้วยอมๆ ไปเหอะ แต่งก็แต่งแล้ว ทะเบียนสมรสก็มี"

"ไม่รู้สิแก ฉันกับเขาคิดต่างกันมากนะ ฉันโตมาแบบอิสระเบรี อยากทำอะไรก็ทำ ฉันไม่ชอบเรียนหนังสือ แต่หมอपालเหมือนเด็กเนิร์ดๆ เจอทีไรก็อยู่กับตำรับตำรา แต่งไปแล้วจะเป็นไง เราอาจจะตีกันตั้งแต่วันแรกก็ได้"

"อย่างน้อยก็ยังดีกว่าเป็นเมียเก็บเสียซึ่งเปลว่ะ อนาคตจะเป็นยังไงก็ช่างมันเหอะ ค่อยๆ แก่ไปที่ละเปลาะ แกเป็นคนสอนตัวเองนะ"

อิสยายิ้มแห้งๆ บางครั้งปัญหาของตัวเองก็ต้องให้คนอื่นช่วยวาง เธอใช้เวลาครุ่นคิดหาคำตอบครู่หนึ่งก็ลุกพรวดออกจากเตียง

"นี่แกจะไปไหน"

"ลงไปหาปิ่นโตเถาใหม่"

เหลืออีกไม่กี่วันก็จะถึงกำหนดเดดไลน์ใช้หนี้แล้ว เหตุใดอิสยาถึงยังไม่ติดต่อมาอีก หรือมีคนยื่นข้อเสนอแบบเดียวกับเขา ปาลนี่หน้าคิดไม่ตก จะติดต่อบ้างก็เกรงว่าเป็นการคาดคั้นเธอเกินไป เลยได้แต่นั่งย่นคิ้ว

เครื่องเคียดตามลำพัง

เสียงเคาะประตูหน้าห้องตรวจดึงสายตาของคุณหมอไปยังประตูบานเลื่อน
"มีอะไรหรือครับพี่แมว"

"หนูเอ๋ยฝากปิ่นโตมาให้คะ"

เรียวกิ้วหมาย่นเข้าหากัน จับจ้องปิ่นโตเถาเล็กสีชมพูด้วยสีหน้าฉงน
"ให้ผมหรือครับ"

"คะ หนูเอ๋ยบอกพี่ว่าฝากให้สมาชิกปิ่นโตคนใหม่ด้วย"

เงื่อนไขข้อเดียวที่เขาเรียกร่องจากว่าที่เจ้าสาวคืออาหารปิ่นโตของเธอ
ถ้าเช่นนั้น...

ปาลลุกพรวด ยิ้มกว้างให้กับคำตอบของอีกฝ่ายพลางเดินไปรับปิ่นโต
เถาน้อยมากุมไว้อย่างหวงแหน แวตาทหลังแว่นกรอบบางเปล่งประกาย
ระยิบระยับ รู้สึกเหมือนถูกขาศึกตัวน้อยยิ่งศรีภักธิชมพูพุ่งเข้ามาปักลง
กลางใจอย่างไรอย่างนั้น

"เอื่อยยังอยู่ไหมครับพี่แมว"

"กลับไปแล้วคะ ว่าแต่ปิ่นโตสีหวานขนาดนี้ พี่ตักข้าวอะไรรีเปล่าคะ"

พยายามล้วยกลางคนแซวกิ้วหัวเราะ ทำเอาหมอหนุ่มขี้อายที่วันๆ
อยู่กับตำรับตำราหน้าแดงก่ำ

"ไว้ผมแน่ใจแล้วจะบอกนะครับ"

"ไม่ปฏิเสธด้วย สงสัยพี่ต้องหาใบบัวบกมาให้สาวจ้ แถวนี่ตี้มแก้ช้ำใจ
แล้วมั่งคะเนี่ย"

หมอปาลเพียงแต่ยิ้ม...ยิ้มกว้างอย่างที่พยายามล้วยกลางคนไม่ได้เห็น
บ่อยนัก

"ถ้ามันหมอปาลไปทานข้าวเถอะคะ หมอนพบกับหมอพลกลับมากที่
ห้องตรวจแล้วทั้งคู่"

"ถ้ามีคนใช้ด่วนเรียกได้เลยนะครับ"

"คะ พี่ไม่รบกวนแล้วนะคะ"

มาลัยยังไม่ทันเลื่อนประตูปิด เสียงนุ่มของหมอपालก็แทรกขึ้นก่อน
"พี่แม่วะครับ"

"คะ?"

"ถ้าพรุ่งนี้ผมจะขอลาสักครึ่งวันเช้า...อืม เอาเป็นว่าผมขอลาสักชั่วโมง
ดีกว่า แล้วจะเข้ามาตรวจสักสิบโมง พี่แม่วะช่วยเลื่อนคิวให้ผมหน่อยนะคะรับ
คือ...ธุระสำคัญนะคะ"

"ได้สิคะ สบายมาก หมอपालไปทำธุระสำคัญเถอะคะ"

पालนั่งจ้องปืนโตสีหวานอยู่ตามลำพังเกือบนาที ก่อนถือนันตีดัดตัว
ไปยังห้องพักแพทย์แล้วจัดแจงแกะปืนโตออกมาที่ละชั้น

ปลากะพงหนึ่งซีอิ้ว...ไก่ห่อใบเตย...ต้มจืดมะระยัดไส้หมูสับ...และ
ข้าวอัญชัน

อิตยารู้ว่าเขาไม่ชอบทานเผ็ดก็เลยทำเมนูพวกนี้มาให้รีเปลาณะ
คิดแล้วก็ตัดสินใจโทรศัพท์หาเจ้าของปืนโตเสียหน่อย

"ฉันได้ปืนโตแล้วนะ ชอบใจมาก"

"เอ่ยจำได้ว่าหมอपालทานเผ็ดไม่ค่อยได้ ก็เลยทำเมนูนี้ให้เป็นพิเศษ"

คำว่า 'พิเศษ' ทำให้รอยยิ้มเบ่งบานขึ้นบนดวงหน้าหล่อเหลา การได้
เป็นคนพิเศษของอิตยามันต้องรู้สึกดีขนาดนี้เชียวนะเธอ

"ติชมได้นะคะ"

"อืม เต๋ยวเย็นนี้ฉันไปบอก"

"ไม่ถึงกับต้องมาหาเอ่ยหรือคะ หมอपालงานยุ่งไม่ใช่หรือคะ"

"วันนี้ฉันพอมีเวลา สักหกโมงเธอดคงยังไม่นอนใช่ไหม" ปลายสาย
เงิบไปครู่หนึ่ง "ฉันไม่ได้จะเข้าไปในบ้าน ฉันรู้ว่ามันไม่เหมาะสม
แต่เจอหน้าบ้านก็ได้"

"งั้นก็ได้คะ"

"แล้วพุงนี้เข้าเธอว่างไหม"

"ก็โหมงคะ"

"ลั๊กเก้าโหมง เธอสะดวกไหม"

"ได้ค่ะ เอ๋ไปส่งไปรษณีย์ตอนสิบโมง หลังจากนั้นค่อยทยอยส่งปีนโตให้ลูกค้า"

"งั้นเย็นนี้ฉันแวะไปคุยรายละเอียดกับเธออีกทีแล้วกัน"

"ค่ะ"

อิตยาวางสายไปแล้ว แต่หัวใจของปาลไม่ได้เต้นเบาลงเลย ความรู้สึกนี่คือ 'ความรัก' แบบที่ใครหลายคนไขว่คว้า พยายามสุดความสามารถเพื่อให้ได้มาหรือเปล่านั้น

ปาลเห็นแม่ค้าปิ่นโตรออยู่ที่หน้าประตูตอนเขาขับรถมาจอดหน้าบ้าน เขาแสร้งทำอะไรซุกซนในรถครู่หนึ่งเพื่อข่มเสียงหัวใจเต้นแรง กระทั่งแน่ใจว่ามันสงบลงแล้วจึงก้าวลงจากรถ

"หโมปาลเข้ามานั่งในบ้านก่อนสิคะ"

อิตยาคงไม่ใช่คนคิดมากและไม่แคร์คำคนจึงผายมือเชื้อเชิญชายหนุ่มเข้าบ้าน แต่ปาลซึ่งเป็นผู้ใหญ่กว่าและเติบโตมาในสังคมที่ค่านึงถึงหน้าตาเป็นหลักกลับส่ายหน้า

"เย็นแล้ว เธอเป็นผู้หญิงอยู่ตัวคนเดียว ใครผ่านมาเห็นเข้าคงไม่งาม"

รอยขบขันระบายอยู่ในดวงตากลมโต เรียกรอยแดงช้ำบนขี้นบนไบหน้าเครื่องขรีม

"ฉันรู้ว่าฉันหัวโบราณไปหน่อย แต่ที่พูดก็เพราะเห็นแก่เธอหรอกนะ"

"เอ๋ไม่ได้ว่าอะไรสักหน่อย หโมปาลรอสักครู่ละคะ เอ๋ไปหยิบน้ำมาให้"

เธอหายเข้าไปในบ้านครู่หนึ่งก็เดินออกมาพร้อมน้ำสีเหลืองอ่อน

ส่งกลิ่นหอมสดชื่น ปลุกประสาทให้ตื่นตัว และรินรดหัวใจของเขาให้ชุ่มชื้นอีกครั้ง

หมอपालจับน้ำเสริจก็มองหน้าหญิงสาว เราต่างประสานสายตากัน อยู่ครู่หนึ่งก่อนที่เธอจะเป็นฝ่ายเบี่ยงสายตาไปทางอื่น เขากระแอมกระไอขึ้นหนึ่งครั้งแล้วเอ่ยเสียงขัดเขิน

"อาหารของเธอยังอร่อยเหมือนเดิม"

อิตายักไหล่ยิ้มๆ "ของมันแน่อยู่แล้วค่ะ"

"พรุ่งนี้เธอจะทำเมนูอะไร"

"เอื่อยยังไม่ได้คิดเลยคะ หมอपालทานเผ็ดไม่ได้ เอื่อยคงต้องคิดเมนูให้ใหม่"

"แล้วปกติตอนเช้าเธอกินอะไร"

"แล้วแต่วันคะ ส่วนใหญ่ก็กาแฟกับขนมปังปัง"

"งั้นพรุ่งนี้เช้าเธอทำเพื่อฉันที่หนึ่งสิ"

เรียวกิ้วสวยเลิกขึ้น เอียงหน้ามองคนพูดอย่างงุนงง

"ฉันจะมารับเธอตอนเช้า คงยังไม่ได้ทานอะไร เธอทำอาหารเช้าเพื่อฉันที่หนึ่งแล้วกัน"

"เราจะไปไหนกันหรรอคะ"

"อ่าเกอ!"

คำตอบสั้นและเรียบง่าย แต่เรียกรอยแดงเรื่อขึ้นมาประดับดวงหน้าเล็กจ้อย เธอก็มองมือตัวเอง ไม่กล้าสบตาจัดที่ทอดมองมาด้วยแววลึกล้ำ

"หมอपालแน่ใจแล้วใช่ไหมคะ"

"อืม เธอเองก็แน่ใจแล้วไม่ใช่หรือถึงส่งปิ่นโตให้ฉัน"

"ค่ะ เอื่อยตัดสินใจแล้ว"

น้ำเสียงของเธอไม่มั่นคงนัก เพราะรู้สึกใจหายกับการเปลี่ยนแปลง

ในชีวิตที่กำลังจะเคลื่อนเข้ามาอีกครั้ง

"เสร็จจากอำเภอนี้คงต้องกลับโรงพยาบาล ลางานไว้แค่ชั่วโมงเดียว"

"เอ๊ยก็ต้องไปส่งของเหมือนกันค่ะ"

เราเจียบกันไปอีกชั่วโมงใจ ต่างคนต่างมองไปคนละทาง ครูหนึ่ง
ปาลจึงเอ่ยแทรกความเจียบขึ้นมา

"ป่าของเธอจะมาเมื่อไร"

"ป่านงบอกว่าจะมาหาเอ๊ยวันศุกร์ ตอนบ่ายโมงค่ะ"

"ถ้าวันตอนเธอไปส่งปิ่นโตที่โรงพยาบาลฉันติดรถเธอกลับมาบ้าน
ด้วยแล้วกัน จะได้คุยกับป่าเธอด้วย"

"แล้วหมอปาลต้องออกตรวจคนไข้ใหม่คะ เอ๊ยเกรงใจนะคะ เอ๊ยคุย
กับป่านงเองได้"

"ไม่เป็นไรหรอก ให้ฉันอยู่ด้วยดีกว่า คุยสักครึ่งชั่วโมงก็น่าจะเสร็จ"

ท่าทางเคร่งขรึมเป็นงานเป็นการทำให้หญิงสาวรู้สึกเกร็งเหมือน
ยืนอยู่ต่อหน้าครูฝ่ายปกครอง

"ถ้าฉันเอาตามที่คุณหมอปาลว่ามาก็ได้ค่ะ"

แล้วบรรยากาศก็ตกอยู่ในความเจียบงันอีกครั้ง

"ส่วนเรื่องงานแต่ง เอ๊ยว่าเราไม่ต้องจัดก็ได้นะคะ ไม่ยุ่งยากดี"

ปาลรู้ว่าอิสยามีความคิดเป็นของตัวเอง เธอไม่แคร์สายตาคนอื่น
ไม่คิดจะสนใจด้วยซ้ำ แต่เขาอยากให้ผู้หลักผู้ใหญ่ในโลกเสียแผ่น อย่างเช่น
ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอรับรู้การแต่งงานของเราทั้งสอง เพราะ
อยากตัดความหวังของนางพะงา และบีบเสี้ยซังไม่ให้หน้ามืดคิดลงมือ
ทำร้ายภรรยาของเขา

"ต้องจัดสิ ฉันขอหาวันว่างก่อนแล้วกัน แต่จะพยายามให้เร็วที่สุด
ระหว่างนี้เธอคิดไปก่อนแล้วกันว่าอยากจัดงานแบบไหน ฉันไม่ค่อยรู้เรื่อง
พวกนี้หรอก ถ้าเธอมีไอเดีย อยากได้อะไรเพิ่มเติมก็มาเบิกเงินกับฉันได้"

"เอ๊ยไม่อยากเปลืองเงิน จัดงานเล็กๆ ก็พอคะ ถ้าเราหย่ากันขึ้นมา จะได้ไม่เปลืองเงินไงคะ"

เธอต้องพูดอะไรผิดแน่เลย หมอपालถึงเครื่องขีมีขี้ขึ้น แววดาต้าจัด เย็นยะเยือกจนขนแขนสแตนด๊าฟ

"เกือบสองทุ่มแล้ว เธอเข้าบ้านเถอะ"

"หมอपालขึ้นรถก่อนสิคะ เตี้ยวเอ่ยรอส่งหมอपालก่อน"

"เธอเข้าบ้านเถอะ ฉันอยากแน่ใจว่าเธอล็อกบ้านเรียบร้อยแล้ว"

"เอ๊ยก็อยากแน่ใจว่าหมอपालขึ้นรถแล้วเหมือนกัน"

"อย่าดื้อเอ๊ย!"

หากคนภายนอกผ่านมาเห็นคงคิดว่าทั้งสองคนเป็นคูรักที่ไม่อยาก แยกจากกัน แต่อิศยารู้ดีว่าความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น

"งั้นหมอपालขับรถดีๆ นะคะ แขน...ไม่เป็นไรแล้วใช่ไหมคะ"

"ดีขึ้นเยอะแล้ว เธอเข้าบ้านเถอะ เตี้ยวฉันคงกลับโรง'บาลเลย"

อิศยามีคำถามอีกมากมาย แต่ไม่อยากกวนเวลาอันมีค่าของหมอपाल กว่านี้จึงเดินเข้าบ้านล็อกประตูเสร็จสรรพ โดยหารู้ไม่ว่าผู้ชายหน้าขีมี กลับระบายลมหายใจออกมาเอือกใหญ่ราวกับสะกดกลั่นความตื่นเต้น ไปได้เต็มอก ใช้เวลาอยู่หลายนาทีกว่าหัวใจจะสงบแล้วค่อยเคลื่อนรถออกไป

บทที่ 6

ภรรยาป้ายแดง

โคกเสื่อแผ่นเป็นชุมชนขนาดเล็ก ผู้คนที่นั่นล้วนเป็นคนพื้นถิ่น รู้จักมักจี่กันมาตั้งแต่เกิด มีความผูกพันในชุมชนสูง ดั้งนั้นข่าวการจดทะเบียนสมรสระหว่างหมอपालกับอิตยาในเช้าวันรุ่งขึ้นที่อำเภอจึงดังกระฉอนไปทั่วโคกเสื่อแผ่น และทำให้ผู้เป็นป้ายมากมาวินหลานสาวถึงบ้าน

"แกคิดจะทำอะไรของแก นังเอ๊ย!"

นางพะงาตวาดแว้ดทันที่ที่เจอหลานสาวในบ้าน ทว่าอิตยากลับวางสีหน้าเรียบเฉย เพราะเธอคาดเดาไว้แล้วว่าอีกฝ่ายคงมาตามราวีแน่นอน แต่ไม่คิดว่าจะเร็วถึงเพียงนี้

"เอ๊ยกับหมอपालรักกันก็เลยจดทะเบียนสมรสกัน ไม่เห็นแปลกตรงไหนนี่คะ"

"พวกแกคบกันตั้งแต่เมื่อไร ทำไมคนทั้งโคกเสื่อแผ่นถึงไม่รู้"

"แล้วทำไมเอ๊ยต้องป่าวประกาศให้คนทั้งโคกเสื่อแผ่นรู้ว่าคบกับหมอपालล่ะคะ"

"โกหก! ฉันไม่เชื่อหรือว่าแกกับหมอपालคบกัน ไม่มีใครรู้เรื่องนี้เลย แกคิดจะใช้หมอपालเป็นกันชนใช้ใหม่ แกคิดเหรวอว่าหมอใช้ทุนจะมีปัญญา

ใช้หนี้หลายล้านได้"

"เอ๋ยไม่รู้ว่ามีบ้านงูตเรื่องอะไร หนี้ก็ส่วนหนี้ มันเกี่ยวอะไรกับการที่เอ๋ยแต่งงานกับหมอล่าละคะ"

"หรือว่าแกกับหมอล่าแอบกินกันแล้วแกท้องขึ้นมา หมอล่าก็เลยต้องจดทะเบียนกับแก"

"ก็ไม่รู้สิคะ"

อิตยาโกหกคำโตพลางเหลือบมองใครบางคนที่กำลังยืนนิ้วหน้าอยู่หน้าประตูบ้าน คนหัวโบราณอยู่ในกรอบอย่างหมอล่าคงไม่พอใจที่เธอทำให้ภาพลักษณ์ของเขาเสียหาย

เธอเดินเบี่ยงไปรับหมอล่าที่หน้าประตู พยายามส่งสายตาลูแกโทษ แต่เขากลับใช้ความเจ็บขมจนเธอตัวหดเล็กลง

"อ้อ หมอล่ามาพอดี ฉันมีเรื่องจะคุยกับหมอล่าเหมือนกัน"

"ผมก็มีเรื่องจะคุยกับคุณนงเหมือนกันครับ"

"เรื่องจดทะเบียนนี่มันอะไรกัน ฉันเป็นป่าของนังเอ๋ย ทำไมฉันไม่รู้หมอล่าไม่คิดจะมาขออนุญาตฉันนี่ไง"

"เอ๋ยอายุยี่สิบปีแล้ว ในทางกฎหมายถือว่าเป็นบรรลุนิติภาวะ มีสิทธิ์จดทะเบียนสมรสได้โดยไม่ต้องมีผู้ปกครองยินยอมนะครับ"

"อ้อ หมอล่าคงเห็นว่าถมยามันตายแล้วเลยคิดจะหลอกนังเอ๋ยละสินังเอ๋ยยังเด็ก หนังสือหนังหาก็ไม่ยอมเรียน มันถึงได้โง่โตนหมอล่าจุมูกถึงยังงั้นฉันก็เป็นญาติคนเดียวของมัน ฉันไม่เห็นด้วยกับการจดทะเบียนสมรสพรุ่งนี้ฉันจะไปแจ้งความ"

อิตยาหน้าซีดเผือด หันขวับมองหมอล่าลารวากับขอความช่วยเหลือ

"คุณนงชอบอ้างกับใครต่อใครว่าเป็นญาติเอ๋ย แต่ผมสอบถามจากลุงกำนันซึ่งเป็นคนพื้นที่ รู้จักกับลุงถมาตั้งแต่เด็ก ลุงกำนันบอกว่าคุณนงกับลุงถมาไม่ได้เกี่ยวดวงกันทางสายเลือด เพียงแต่ลุงถมาให้เกียรติ

นับเป็นญาติเท่านั้น ไม่ได้เกี่ยวข้องกับใดๆ ต่อกันทั้งทางตรงและทางอ้อม การอ้างลอยๆ ไม่มีผลทางกฎหมายหรอกนะครับ"

นางพะงาขบพั้นกรอด ถลิ่งตาราวกับจะกินเลือดกินเนื้อคู่กรณี

ที่จริงตนแค่รู้จักน้องสาวของแม่ถมยาดอนอยู่เชียงใหม่ พอต้องย้ายหนีตำรวจเรื่องเงินกู้มาหลบภัยที่โคกเสือเผ่นก็เลยให้น้ำของถมยา ซึ่งเคยเป็นลูกหนี้ตนช่วยติดต่อถมยาให้ช่วยจัดแจงหาที่อยู่ให้

จากนั้นก็รู้จักมักจี่ มีเงินก็ให้ถมยาคีบยืม แกล้งทำเป็นลืมทวงบ้าง เพราะอยากเลี้ยงมันไว้ใช้งาน คนชื้ออย่างมันจะไปตู้ออกได้อย่างไร มันจึงนับถือเธอเหมือนญาติ แต่ไม่คิดเลยว่าไอ้หมอแวนจะสืบรู้เข้าจนได้

"กำนันพุกจะไปรู้อะไร ฉันต้องกรี๊ดเลือดสาบานกับนังเอี้ยด้วยไหมล่ะ หมอถึงจะเชื่อว่าฉันเป็นญาติมัน"

"ไม่ต้องกรี๊ดเลือดสาบานหรอกครับ แค่เจาะเลือดตรวจดีเอ็นเอ ก็รู้แล้ว"

"อ้อ๊ย ฉันไม่วางไปตรวจหรอก ยุ่งมาก เดือนหน้าโน่นแน่ะฉันถึงจะว่าง" หมอपालกระตุกยิ้มหยัน ถึงวันนั้นอิตยาก็ถูกขายให้เสียซังไปแล้วนะสิ

"ที่จริงไม่ต้องลำบากไปเจาะเลือดก็ได้ครับ แค่นั้นผมเส้นเดียวก็ตรวจได้แล้วครับ"

นางพะงาพะงะเมื่อถูกหมอหน้าตายต้อนเสียจนมุม แต่ถ้าหากจะต้องเสียเงินก่อนโตจากเสียซัง เจ้าแม่เงินกู้อย่างนางพะงาไม่มีวันยอม

"ลู่ๆ จะมาตะเตอต้องตัวฉันได้ยังไง ฉันฟ้องได้นะ"

"คุณงงก็ไม่มีสิทธิ์ตะเตอเหมือนกันครับ ตอนนี้อี้อยู่เป็นภรรยา ที่ถูกต้องตามกฎหมายของผม เพราะฉะนั้นผมมีสิทธิ์ปกป้องภรรยาของผม จากคนที่คิดร้ายกับเธอ"

"ฉันจะแจ้งความว่าหมอพรากผู้เยาว์"

"มันต้องอายุไม่เกินสิบแปดปีครับ แต่เอี้ยยี่สิบแล้ว"

"ถึงอย่างนั้นก็หะวะ มันอาจถูกหมอบาลหลอกไปจดทะเบียนก็ได้ มันยังโง่ๆ เช่ๆ อยู่ด้วย"

"ผมถึงได้เชิญกำนันพุกกับป้าดาวเรื่องซึ่งเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ของโลกเสียแผ่นไปเป็นสักขีพยานด้วยใจครับ คนในโคกเสียแผ่นต่างนับถือกำนันพุกมาก แถมกำนันยังสนิทสนมกับลุงถมยามาตั้งแต่เล็ก คนที่นี้ล้วนรู้เรื่องนี้ดี"

มิน่าละอิตยาก็เจอลุงกำนันกับป้าดาวเรื่องที่อำเภอดแต่เช้า แล้วก็จดทะเบียนสมรสทั้งสองยังซักใช้ไล่เสียงเสียละเอียดยิบถึงยอมเป็นพยานรับรู้การจดทะเบียนสมรสของเธอกับหมอบาล

หมอบาลน่าที่ทั้งเป็นบ้าเลย เป็นผู้ใหญ่มั่นตัวอย่างนี้เอง ทำอะไรก็รอบคอบ มีแผนการรองรับเสร็จสรรพ

"จดทะเบียนแล้วยังโง่ละ ถ้าไม่มีปัญญาใช้หนี้ ฉันก็ยึดบ้านและบิบบี้ให้เงี้ยมันใช้หนี้ส่วนที่เหลืออยู่ดี อย่าคิดว่าจะหัวหมอได้คนเดียว ฉันก็มีเส้นสายมีทนาย ไม่ใช่จะมารังแกกันง่าย"

"ผมมาเจอคุณงวันนี่ก็จะมาคุยเรื่องนี้ก่อนนั้นเหมือนกันครับ"

"อย่าคิดว่าฉันจะยกหนี้ให้ เงินไม่ใช่บาทสองบาท แล้วก็ไม่ต้องต่อรอง สลึงเดียวฉันก็ไม่ลดให้"

หมอบาลยังคงรักษาสีหน้าเยือกเย็นไว้ได้ไม่เปลี่ยนทั้งที่อีกฝ่ายขึ้นเสียงไล่ อิตยานึกเห็นใจเขาขึ้นเป็นกอง หากไม่ได้หมอบาลคอยช่วยเธอก็ไม่รู้ว่าจะรับมือกับป้าใจร้ายอย่างไรดี

"ผมไม่ทำอย่างนั้นหรอกครับ"

ชายหนุ่มนึกถึงเอกสารกู้เงินของลุงถมยาที่เขาเอากลับไปอ่านเมื่อวันก่อนและปรึกษาทนายของที่บ้านก็พบว่า เป็นเอกสารกู้เงินที่มีผลทางกฎหมาย ดังนั้นเขาก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงอะไรได้ นอกจากขอใช้หนี้ที่ลุงถมยาก่อไว้แทนภรรยาป้ายแดง

"เพียงแต่วันนี้ผมไม่ได้เตรียมเงินมาด้วย ก็เลยจะ..."

"ไม่มีเงินก็ไม่ต้องมาคุย นังเอ๋ยต้องชดใช้หนี้ตามที่ฉันสั่ง"

"ยังไม่ถึงเดดไลน์สามอาทิตย์ไม่ใช่เหรอครับ ผมอยากจะขอเวลาคุณนง
อีกสักหน่อย"

นงพะงาแค้นหัวเราะหยัน แค้นมอใช้ทุนกระจอกๆ จะมีปัญญาหา
เงินล้านมาคืนทันได้อย่างไร ถึงจะยึดบ้านแล้วก็ยังเหลือหนี้อีกล้านกว่าบาท

"ได้สิ จะรุ่มนี้ วันมะรืนก็ได้ แต่ต้องไม่เกินกำหนด"

นงพะงากระซิบกระปายถือพลางเซิดหน้า

"ดูแลตัวเองให้ดีล่ะนังเอ๋ย ครบกำหนดเมื่อไรฉันทวงหนี้แก้ทบตัน
ทบดอกแน่"

นงพะงากลับไปแล้ว อิศยาจึงผ่อนลมหายใจออกมา เธอแทบ
กลั้นหายใจไว้ด้วยซ้ำตอนชมมวยคู่เอกปะทะกัน คนหนึ่งถนัดรุก ส่วน
อีกคนก็หลบซ้ายปายขวาก่อนจะเสยหมัดฮุกเข้าเต็มแรงจนฝั่งตรงข้าม
หน้าหงาย

เธอนั่งลงตรงข้ามหมอปาล จดจ้องท่าที่สง่าและเยือกเย็นของเขา
อย่างชื่นชม เดาไม่ถูกว่าแววตาดำจัดหลังกรอบแว่นนั้นซ่อนความคิดใดไว้
รู้แต่ว่ามันดุดันและชวนขนลุกพิกล

"ย้ายไปอยู่บ้านฉันนะเอ๋ย"

"คะ?"

"เราแต่งงานกันแล้วไม่ใช่เหรอ"

"ตะ...แต่ว่าเอ๋ย..."

"ฉันบอกแล้วไงว่าผมฝืนใจเธอ ที่อยากให้เธอย้ายไปที่เพราะเป็นห่วง
เธอเป็นผู้หญิง อยู่บ้านตามลำพังมันอันตราย ฉันไม่รู้ว่าคุณหญิงคนนั้น
จะทำเรื่องร้ายกาจอะไรอีกบ้าง"

"ไปคืนนี้เลยเหรอคะ"

"หรือจะให้ฉันนอนเป็นเพื่อนที่นี่ก็ได้"

แล้วมันต่างกันตรงไหนเล่า สรุปรู้ก็คือเราสองคนต้องนอนใต้ชายคาเดียวกันอยู่ดี ที่จริงอิตยาไม่ได้ยึดติดกับกรอบกฎเกณฑ์ของสังคมหรืออะไร เพราะคิดว่าตนกับหมอपालบริสุทธิ์ใจ แต่ที่คิดมากก็เพราะเธอกลัวใจตัวเองต่างหาก

ว่ากันตามตรงหมอपालเป็นผู้ชายหน้าตาดีมากที่สุด รูปร่างสูงใหญ่กว้างเหมือนนายแบบ แม้ไม่ได้มีกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ แต่ไม่ว่ามุมไหนก็น่ามอง ยากจะละลายตาได้โดยง่าย

"เธอเป็นอะไรี่เปล่า เห็นจ้องฉันตั้งนาน"

อิตยาถอนสายตาดูจากช่วงไหล่กว้างกลางสายหน้ายิ้มๆ

"เปล่าค่ะ เอ็งก็มองโน่นมองนี่ไปเรื่อย"

หญิงสาวยิ้มปาก อายากยิ้มตัวเองนั้ก ข้ออ้างบ้างก็พูดออกไปได้เนอะ

"คือ...ถ้าหมอपालจะนอนก็นอนห้องพ่อได้ไหมคะ ถีอรีเปล่า"

पालสายหน้า ยิ้มบางๆ ให้กับพวงแก้มแดงเรื่อของอีกฝ่าย อยากคิดเข้าข้างตัวเองว่าอิตยาเขินอาย แต่ก็ไม่ยอมตามใจตัวเองเกินไปนัก

"ถ้าฉันเดียวเอ๊ยขึ้นไปจัดที่นอนให้นะคะ"

"อืม ถ้าจั้นระหว่างนี้ฉันกลับไปเอาเสื้อผ้าที่บ้านก่อน เธอปิดประตูลงกลอนให้เรียบร้อยล่ะ"

อิตยาโคลงศีรษะ เดินไปส่งหมอपालที่หน้าประตู เขาหยุดยืนอ้อยอิ่งที่ข้างรถ ยังไม่ยอมขึ้นรถเสียที เธอฝืนสบนัยน์ตาคู่คมไม่ไหวจึงหันขวับกลับเข้าบ้านแล้วปิดประตู

"ฉันยังไม่ได้ยินเสียงล็อกกลอนเลยเอ๊ย"

เสียงทุ้มนุ่มดังจากนอกบ้าน ทำเอาหญิงสาวยกมือขึ้นกุมแก้มร้อนเผื่อแค่ให้ล็อกประตูบ้าน ทำไม่ต้องใจเต็นแรงแบบนี้ด้วยเล่า

เธอไม่เคยมีแฟนมาก่อน วันๆ อยู่กับห้องฟุ้งกว้าง ตกปลา วิ่งไล่ผีเสื้อ
ไปวันๆ เจอผู้ชายใจดี สุภาพอ่อนโยนแบบนี้ก็ซักรับมือไม่ถูกเหมือนกัน

"เอ๋อ!"

"ค่ะๆ ลีอกแล้วค่ะ"

หลังจากลงกลอนประตุเรียบร้อยแล้ว เธอจึงได้ยินเสียงรถยนต์เคลื่อน
ออกไป แล้วเหตุใดใจเธอยังเต้นไม่หยุดแบบนี้เล่า

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://bit.ly/3dUCqCo>